PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 2
ЛЮТИЙ
1980

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XXI. ЛЮТИЙ 1980 Ч. 2
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 2 FEBRUARY, 1980 VOL. XXI
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Леся Українка — Хвилини	1
— Входимо в третю декаду	1
— Короткі вісті	2
Д-р Г. Янішевська — Симон Петлюра очима його сучасників	3
КУК — Звернення	7
Н. Т. — Папаня, купи Бога	8
О. Доріченко — Мелодійність пензля	9
С. Стечишин — Хлібець святий як сонце	10
— „Де згода в родині"	12
Український Музей в Канаді	13
Ви належите до Канади	14
Ivan Harmata — Yevshan-Zillia	15
R. Kipling — If	15
M. Ferbey — Ukrainian Story Theatre for Children	16
J. Javorsky — Karavansky and Strokata	17
Відділ для дітей	18
А. Міненко і Г. Слюзар — Провінційний З'їзд	19
Громадська і родинна хроніка	20
Квіти незабутнім	26
Річні звіти відділів	30
Праця референток журнала	31
Довкола дому	32
Українська вишивка	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Вид у горах Карпатах

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	9.50
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.25

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Леся Українка

ХВИЛИНИ

Якби мої думи німії
та піснею стали без слова
тоді б вони більше сказали,
ніж вся ота довга розмова.

Якби мої думи німії
на струни пророчисті впали.
зайшлись би плачем мої струни
і сміхом дитячим заграли.

Мов хвиля морська в ясну бурю
і темна, й блискуча, й раптова,
і сонцеві рідна, й безодні
була б моя пісня без слова.

Важкі побережнії скелі
зрива переможнее море;
невже переможная пісня
важкого жалю не поборе?

Невже моя пісня не хвиля?
Ой леле! Даремні питання...
Німі мої думи, а руки
дають лиш німії стискання.

Входимо в третю декаду

Впродовж передсвяточних і в часі святочних днів Різдва Христового, цього року особливо, редакція „Променя" одержувала від читачок передплатниць дружні теплі побажання — побажання здоров'я, успіхів, вдоволення з праці, інші бажали, щоб журнал здобув ще стільки передплатниць, як має тепер. Чи не чудове побажання? І серед всіх тих побажань лише одна читачка побажала редакції здобути бодай кілька нових працівниць пера, може навіть з молодших, які б дописували до журнала, які би пробували своїх сил в журналістичній ділянці. Ну, за таке побажання, щоб воно сповнилось, ніхто собі так гарячо того не бажає, як сама редакторка...

Все одно приємно починати рік праці з такими теплими дружніми голосами читачок. До речі, хочемо пригадати, що з початком цього року в січні журналові „Промінь" сповнилось 20 років і що ми увійшли в нове десятиліття. А це вік від дитинства до зрілого віку людини. Для журнала це те, що він впродовж того часу здобув собі „громадянство" в журналістичнім світі. А що більш — журнал оправдав себе, коли зумів, у наших особливо трудних часах різних громадських та суспільних змін, не тільки вдержатись при житті, але також постійно зростати.

Урочиста дата „Променя" це місяць січень. Перше його число появилось 1960 року і застукало до дверей своїх перших читачів на самий Свят-Вечір. Перші передплатниці зустріли журнал як дорогого гостя, який не оминав їх дому почерез 20 літ одинадцять разів у рік. Вони ж бо були тими першими його будівничими. До перших долучувались нові. Коли журнал виходить, коли сповняє свою місію, то лише завдяки його передплатницям. Завдяки жертвенности одиниць, членства та жіночих товариств.

У таке особливе „ліття" журнала не можемо без щирої оцінки пройти мимо тих, які йшли назустріч йому і своїм досвідом, своїм знанням, своїм пером і доброзичливою працею рятували редакцію у її трудних днях. Між тими, що надсилали свої праці для журнала були ідейні одиниці з журналістичним стажем, а інші молодші, які пробують своїх сил.

З початком 1980 року, коли журнал вступив у третє десятиліття, дивимось з надіями у його майбутнє. „Промінь" як вартовий стоїть на сторожі ідеалів Союзу Українок Канади, яка півстоліття плекає свідому волю свідомої української людини, а зокрема матері і громадянки-виховниці поколінь.

„ПРОМІНЬ", лютий 1980

Надія Світлична дякує Союзові Українок Канади

Восокоповажана Пані Анастасіє!

Сердечно дякую Вам, краєвій управі Союзу Українок Канади і всім Вашим членкиням, що спричинилися до надісланого мені чека на 300.00 дол.

Рада була ознайомитися за Вашим довідником, з великою й заслуженою організацією, що налічує 5000 членок. СУК, як і СУА мені близькі як сестри, що завжди розуміють потреби і клопоти ближніх.

Ваша **Надія Світлична**

Д-р А. ФІҐОЛЬ З МЮНХЕНУ ВІДВІДАВ ЦЕНТРАЛЮ КУК

Дня 7 грудня 1979 представники Екзекутиви Централі КУК відбули у Вінніпеґу зустріч з д-ром А. Фіґолем, який поінформував про підготовку видання останніх двох томів Енциклопедії Українознавства під редакцією проф. В. Кубійовича в Сарселі і про заплянованe англомовне видання гаслової енциклопедії в Канаді у співпраці з Канадським Інститутом Українських Студій в Едмонтоні. Для фінансового забезпечення цього всеукраїнського проєкту, проф. Кубійович і д-р Фіґоль відвідають Канаду, ЗСА й Австралію та інші країни на весні 1980.

СВЯТОСЛАВ і НІНА КАРАВАНСЬКІ ЗАПРОШЕНІ НА ЗУСТРІЧ З УКРАЇНСЬКИМИ ГРОМАДАМИ В КАНАДІ

В імені президента КУК д-ра С. Радчука і від Екзекутиви Президії КУК, екзекутивний директор д-р С. Яр. Кальба дня 20 грудня передав телефоном і на письмі щирий привіт Святославові і Ніні Караванським разом із запрошенням відвідати українські громади в Канаді на запрошення Комітету Українців Канади в догідний для них час, по можливості після виборів до федерального парляменту Канади, які відбудуться 18 лютого 1980.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
сердечно вітає

прибулих у вільний світ бувших довголітніх політичних в'язнів, оборонців людських прав, українських культурних діячів з України — СВЯТОСЛАВА КАРАВАНСЬКОГО і його дружину НІНУ СТРОКАТУ-КАРАВАНСЬКУ.

Прилучуємо наш голос до гисельних привітань при першій зустрічі в Ню Йорку на летовищі 11 грудня 1979 р.

ТРИНАДЦЯТИЙ КОНҐРЕС І ВІДЗНАЧЕННЯ 40-РІЧЧЯ ПРАЦІ КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Екзекутива і Президія Централі КУК рішила відбути 13-ий Конґрес Українців Канади в Вінніпеґу в днях 11, 12 і 13-ого жовтня 1980, під час якого буде відзначено 40-річчя праці Комітету Українців Канади. Комітет Українок Канади передбачає відбути свою Конґресову Сесію в перед-день відкриття конґресу, а саме в п'ятницю вечером, дня 10 жовтня 1980. В той самий вечір можуть відбутись конференції інших заінтересованих Складових Організацій КУК, які мусять заздалегідь порозумітись із Централею КУК для зарезервування відповідного приміщення.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА ФУНДАЦІЯ РОЗПРИДІЛИЛА ЧЕРГОВИХ $58,400 НА РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В КАНАДІ

Дня 27 грудня 1979 Дирекція Шевченківської Фундації приділила $58,400 на 31 субсидій і стипендій, призначених на розвиток української культури в Канаді. Попередньо в біжучому році дня 5 липня 1979 було признано 12 субсидій у висоті $10,800, що разом дає суму $69,200. В цьому діловому році передбачено відбути ще одне засідання в половині лютого 1980 для розподілу біля $30,000, на що залишилось до полагодження 20 прохань-аплікацій. Як відомо, з доходів одержаних в попередних роках виплачено субсидій і стипендій на загальну суму $358,456.

Дирекція Шевченківської Фундації

Д-р Ганна Янішевська

Симон Петлюра очима його сучасників

Від редакції: Ця доповідь була виголошена на Академії 100-річчя народження Симона Петлюри в Монтреалі 9 грудня 1979 р. Авторка — Д-р Ганна Янішевська, голова Товариства Прихильників Української Національної Ради в Канаді, одна з провідних членок Союзу Українок Канади надіслала особисто для поміщення в „Промені".

* * *

Симон Петлюра! Ім'я, що прогриміло по цілій Україні і створило окрему епоху в новітній історії України, завершену повстанням Української Народньої Республіки. Симон Петлюра став символом непохитної боротьби за волю українського народу, символом змагань українського народу до самостійного державного життя.

Симон Петлюра, Голова Директорії УНР, фактичний Президент Української Народньої Республіки, Головний Отаман Військ і Фльоти УНР був у приватному житті чоловіком чарівної дружини, Ольги Опанасівни, і батьком єдиної донечки Лесі, яку він так палко любив.

Хочу тут накреслити образ Симона Васильовича Петлюри — людини в родинному житті, як мені пощастило його бачити, і подати погляди його сучасників чи співробітників, зібрані в циклю статтей виданих УНДС в США 1957 р. в Нью Йорку окремою книжкою під заголовком „Симон Петлюра — державний муж".

Перша моя зустріч з родиною Симона Васильовича була в Москві під час Першої Світової Війни. Побачила я Ольгу Опанасівну й маленьку Лесю в родині мого дядька, Степана Сірополка. Дружина мого дядька, маминого брата, тітка Ніна і Ольга Опанасівна були сестри в других — кузинки, які приятелювали з моєю мамою ще з дитячих років. Цікаво, що Ольгу Опанасівну ми, діти, називали тіточкою Олею, але Симона Васильовича завжди і лише Симон Васильович. Хоч він і був близький до нашої родини, але було в ньому щось величне, що викликало у нас дітей пошану і стриманість.

Леся, якій тоді могло бути десь 4 роки, була вдягнена у вишивану блюзочку і говорила лише українською мовою. Симон Васильович був покликаний до війська і від'їжджаючи з Москви наказав дружині: „Дивися ж, говори з Лесею лише по українськи". Уживання української мови в родині, як на жаль і тепер в Україні, не було самозрозуміло серед української інтеліґенції.

Коли ми переїхали з Москви до Києва восени 1917 р., родина Петлюрів була вже теж у Києві, а Сірополки ще якийсь час лишалися у Москві. До приїзду Сірополків наша родина була єдиною близькою родиною в Києві для родини Петлюри і ми часто бачилися з ними. Найчастіше заходили до нас тіточка Оля з Лесею самі, а коли лише Симон Васильович мав хвилинку часу, приходив він з ними. Симон Васильович любив поговорити з татом про військові з'їзди, засідання Центральної Ради й інші біжучі події; моя мама і тіточка Оля теж мали багато спільних інтересів та спогадів з молодости. А ми з сестрою любили бавитися з Лесею. Леся була дуже цікава й жива дитина, і ми, хоч і старші від неї, ніколи з нею не нудилися.

Ми тоді винаймали помешкання у татового приятеля, багатого лікаря. У передпокої стояв на задніх лапах великий ведмідь, що тримав у передніх лапах мисочку. До тієї мисочки клали свої візитівки гості, що приходили до родини лікаря. Леся дуже любила цього ведмедя, гласкала його, обіймала, складала про нього пісеньки і вірші. Леся любила дуже співати, особливо з батьком, українські народні пісні, як „Тече річка невеличка" й інші.

Тіточка Оля, висока, стрункa пані з прекрасними карими очима, мала лише одну хибу: вона недочувала після шкарлятини в дитинстві. Одначе в безпосередній розмові не було це дуже помітно, бо вона читала слова співбесідника з його уст.

Симон Васильович був лагідної вдачі, не чула я ніколи, щоб він накричав на Лесю або розгнівався на свою дружину. Родинне життя у них було дуже гармонійне.

Іларіон Косенко, член Трудового Конгресу, пізніше міністер пошт і телеграфів в Уряді УНР у своїй статті „Чим був великий Симон Петлюра?" пише на ст. 110 так: „Симон Петлюра в очах його сучасників, друзів і прихильників не був „ібермешем", ні богом, ні магом. Проте, безсумнівно, він мав якийсь „магнетизм", щось до нього тягло людей, чимсь він впливав не лише на близьких, а й на дальших. Ми завжди думали, що цим магнетом у Симона Васильовича була якраз не „над'якості", а чисто і глибоко людські його риси, що поєднались в одній особі..."

„Симон Петлюра", як пише далі Іларіон Косенко, „був поважаним і любленим товаришем і другом... Його чарівна дружелюбність поширювалась і на інтимну форму дружби — родину... Треба було бачити його у колі родини, щоб відчути, що цей безстрашний вояк, твердий і рішучий політик, що вмів кувати свої рішення, що вмів до них, нехитаючись, іти, був м'якої душі і ніжного серця людиною".

Симон Васильович був у товаристві, як я його пригадую, і як його сучасники твердять, веселий життєрадісний, завжди бадьорий і повний віри у здійснення його змагань. Часто він розказував про окремі епізоди з його життя і зустрічі з вояками.

Пригадується мені один випадок: приїхав до Києва якийсь вояк з фронту і хотів подивитися, які то наші провідники, які то генерали сидять у Генеральному Секретаріяті. У розмові з Петлюрою вояк був спочатку обережений, але коли зауважив латочку на чоботі Симона Петлюри, серце його розм'якло і в дальшій розмові вояк побачив в особі Симона Петлюри справжнього батька вояків, що більше дбає за своїх дітей — вояків, як за себе.

Справді, Симон Васильович був завжди вдягнений чисто, скромно, і без усяких пересаджень. Ходив у простій вояцькій шинелі. Його головною турботою було його військо і змагання за Українську Державу.

Як каже у вищезгаданій статті Іларіон Косенко на ст. 112: „Симон Петлюра був доступний для всіх учасників руху; кожен міг доступитися до нього і одержати пораду чи вказівку. Виходячи від нього, кожен мав певність що він знаходиться у фізичнім і ідейнім єднанні з центром".

Цитую Іларіона Косенка далі: „Симон Петлюра виріс у бідності, пережив біду і знав, що таке недостача. Він був ощадним, мав дуже скромні персональні потреби і був суворий що до видаткування з державного бюджету на потреби, зв'язані з його посадою, представництвом. Скромно вдягнутий ,скромно обслужений, скромно харчований, він подавав приклад цілому своєму оточенню простоти і поміркованости".

Ще подам декілька фрагментів із моїх спогадів. Пригадується мені Кам'янець Подільський восени 1920 р. незадовго до виходу за Збруч. Нашу родину було запрошено на обід до Петлюрів. Крім нашої родини була ще родина Сірополків і 2-3 особи з найближчого оточення Симона Петлюри. Я, видно, сподівалася чогось більш імпозантного, бо, пригадую, що мене вразила скромність і поміркованість цього обіду. Симон Васильович був серйозний, урівноважений, відчувалася близькість вирішальних подій.

Минуло декілька місяців, і от ми з сестрою в Тарнові, в готелі Брістоль. Багато разів мала я нагоду бачити Симона Васильовича у Тарнові, в Польщі, у місті нашої першої еміграції, де у рр. 1920-1923 був осідок Уряду Української Народньої Республіки і новозорганізованого передпарляменту „Ради Республіки". Тато мій, д-р Микола Равич, був тоді заст. міністра здоров'я Уряду УНР, а сестра і я були стенографістками у „Раді Республіки", що засідала теж в готелі „Брістоль". Сиділи ми ліворуч від усіх партій і нас жартовливо називали наймолодша і найлівіша партія в Раді Республіки. Виступи Симона Петлюри в Раді Республіки були завжди ділові і добре продумані. Нам стенографісткам було його легше записувати і відчитувати, ніж усіх інших промовців.

Коли ми зустрічалися з Симоном Васильовичем у них в помешканні, то Симон Васильович говорив уже з нами, як з дорослими, хоч мені і було тоді десь 16 років. Він часто допомагав нам розібратися у складних політичних питаннях.

Симон Васильович дуже цікавився молоддю. Коли до нього приходили за порадами студентські делегації, як розказував мій покійний чоловік, то Симон Васильович заохочував їх до науки і закликав уживати всіх зусиль, щоб продовжувати перервану військовою службою освіту. Він казав: знання це тепер наша зброя. Треба набувати знання, щоб у слушний час понести його в Україну, а покищо треба прославляти українське ім'я серед чужинецького наукового світу.

Говорячи про Симона Петлюру, як людину, не можна не згадати про те, чим став Петлюра

для української нації та як на нього дивилися його сучасники.

Вячеслав Прокопович, член Української Центральної Ради, а в травні 1920 р. голова Ради міністрів УНР у своїй статті „Україна на переломі" ст. 72, „Симон Петлюра державний муж" каже так: „Що найбільше вражало в особі Симона Петлюри всіх, хто його знав — це непохитність. Петлюра ніколи не відмовлявся від поставленої мети, ніколи не зраджував ідеї незалежности України і своєю рішучою позицією умів вселяти духа й віру в тих, що готові були схиляти голову. ... Симон Петлюра мав у характері те, без чого взагалі неможлива політична діяльність: сильне захоплення своїм ділом, аж до забуття ... Петлюра завжди був гарячий, він працював усім своїм єством ... Симон Петлюра притягав симпатії широких мас ще й деякими рисами свого характеру, своїм лагідним поводженням, умінням стесувати гострі ріжки у відносинах між людьми. Можливо, що занадто був гуманний С. В. Петлюра, вірячи в добрі нахили людської природи, міряючи своїм ідеалізмом і багатьох інших людей".

Популярність Симона Петлюри серед українського війська пояснює генерального штабу генерал-хорунжий **Володимир Сальський, кількаразовий** військовий міністер УНР у своїй статті „Вождь з ласки Божої" на ст. 157 так: „Хоч Симон Петлюра не був військовим фахівцем, але він посідав саме головне, що потрібне вождеві. Він знав серце і душу вояка ... як рівнож, можна сказати, що він був сам серцем і душею армії ... У військових питаннях організаційно-технічного характеру ... він цілковито довіряв своїм найближчим співробітникам, переважне число яких були старшини бувшого російського генерального штабу ... Головному Отаманові прийшлося творити наново армію під час боротьби в обставинах революційного хаосу і безладдя, спричиненого стихійною демобілізацією російського фронту. ... Все це Головний Отаман подолав і створив армію, що вкрила себе вічною славою ... Це був великий Вождь з ласки Божої, що посідав таємницю влади над масами ... Він і надалі лишиться Вождем нашим аж до здобуття незалежної української державности. Мертвий — він буде для наших ворогів ще страшніший ніж живий".

Цікаву характеристику Симона Петлюри подає нам **Андрій Яковлів,** правник і політичний діяч; 1918 р. посол УНР в Бельгії, проф. українського університету в Празі, член НТШ і УВАН. У своїй статті під заголовком „На другу річницю смерти" на ст. 89 каже: „З кожним роком ми все ясніше здаємо собі справу, ким був Небіжчик для нас і для України, кого ми та нарід наш в його особі втратили. Висококультурна, широко загально і національно освічена особа, людина великих моральних якостей, лагідної, одвертої вдачі. Великий оратор, народній трибун, що вмів впливати на маси, запалювати в серцях людських огонь чину, витривалости й впертости ... На зборах шкільної молоді, на численних військових фронтах ... на засіданнях Центральної Ради, Ради Міністрів, Директорії ... всюди його постать, його вогненне слово ... ставили його в центрі уваги, підносили на височінь національного вождя.

Євген Маланюк у своїй статті „Слово в десятиліття" („Книга спостережень. Том другий), на 344 ст. так характеризує Симона Петлюру, як вождя української нації. „Вожді — здебільша — уроджені промовці. Це реальна форма безпосереднього промінювання їх духової енергії на оформлювану нею людську масу ...

... Як і кожен правдивий вождь, Петлюра промовляв цілою істотою своєю, цілим організмом своїм. І кожне слово його пульсувало живим і діяльним змістом ... Трудно відновити в пам'яті ті слова, але сенс образу, що повторювався в його промовах, був більш-менш такий: „Перед нами горами стоять перешкоди. Вони заступають майбутнє. Але ще одне зусилля, ще одне напруження і ось розгорнеться перед нашими очима сонцем залляна державна широчина. Вона неминуча буде ... і ви всі побачите те, що я вже тепер бачу". ...І так приходимо ми ще до одної властивости вождя — його **візіонерства,** його вміння бачити напрямок історичних подій ... Візія майбутнього, сліпучий образ мети — стоїть їм в очах, як той, мовляв, Мойсеїв стовп, вогняний уночі і хмарний удень, що веде в прийдешнє ... у Петлюри це візіонерство мало характер якоїсь сновидности, сказати б **політичного люнатизму.** Але люнатизм той був по-люнатичному безпомилковий щодо відчуття напрямку ...

... Петлюра в день смерти", каже далі Маланюк, „мав лише 47 літ, для політика це щойно час цвітіння, щойно весна ... За сім-вісім років неймовірного гартування в огні вийняткових історичних подій, врешті трудових і плідних для нього років еміграції — інтелект його перейшов процес великого росту і збагачення. Духова істота його складалася вже не тільки з національного інстинкту, що діяв силою надзнення і прозріння. Петлюра 1926 року

був, опріч живої леґенди, ще й дозрілим, закінченим і озброєним великим досвідом ДЕРЖАВНИМ МУЖЕМ. Беручи об'єктивно, таких мужів на арені тодішньої Европи було небагато.".

Симон Петлюра цікавився усіми проявами українського духового життя. Він глибоко шанував українські традиції, звичаї, як також українську традиційну православну церкву. Князь Ян Токаржевський-Карашевич, український політичний діяч та історик, у 1918-1919 рр. радник українського посольства в Туреччині мав численні розмови з Симоном Петлюрою у паризькому періоді життя Петлюри на еміґрації, які він передає у своїй статті „Симон Петлюра в Парижі" на ст. 123: „Ми згадували про релігію і ролю церкви. У цих питаннях Симон Петлюра мав цілком власні, своєрідні погляди. Він говорив про це з якимсь месіяністичним ентузіязмом, що українська церква, яку він назвав церквою святого Андрія, має у будуччині зайняти поруч з церквою св. Петра — католицькою та з церквою св. Павла — греко-російською видатне, а може найвидатніше становище. Він приписував українській церкві ролю майбутнього центру християнства".

Щоби докладніше вияснити, яке велике значення мала українська церква для Симона Петлюри, подам ще уривки з листа Симона Петлюри до І. Огієнка, пізніше митрополита Іларіона. Лист з 19-го грудня 1921 р. є уміщений у книжці „Симон Петлюра", статті, листи, документи ч. І, Нью Йорк, 1956 р. ст. 400: „. . . Надаючи справі організації української церкви велике значіння з погляду державного, я. оглядаючи пройдений нею шлях, приходжу до висновків, що ми не продумали до логічного кінця поставленого перед українською державністю питання про націоналізацію нашої церкви. Ми бачимо її у так званій автокефальній... Ми гадаємо, що як будемо мати власних епископів, то цим уже ставимо церкву на тверду основу, з якої ніякі політично-церковні конфлікти її не зсунуть. Далі власного митрополита в столичному місті наші автокефальні мрії й змагання не йдуть. . . Я думаю, що українська автокефальна церква головою своїм повинна мати власного патріярха. „. . . .так як сербська православна церква, „підносячи маєстат її до вищого ступня".

Визначний громадський діяч, проф. **Олександер Лотоцький,** у 1917 р. був генеральним писарем у Генеральному Секретаріяті, у 1918 р. міністром віроісповідань, один з творців української автокефальної церкви, у 1919 р. посол УНР в Царгороді у своїй статті під заголовком „Заповіт Симона Петлюри" на ст. 32 подає нам політичне „в і р у ю" Симона Петлюри. „Симон Петлюра життя своє присвячує ідеї української державности. Вона для нього — найвище добро, в належному вирішенні її — щастя народу. Усім своїм поступованням він ясно дає зрозуміти, що він — лише один із чинників тої державної концепції, що представляє її УНР з її державним центром на еміґрації. Основа того ідеалу, якому служив до загину Симон Петлюра і який так само зобов'язує нас, — це Українська Народня Ресубліка. . . . Хто мав би які сумніви, щодо значення державного центру на еміґрації, міг би повчаючий аргумент дістати з прикладу росіян, що так завзято пробували створити якийсь державний орган за кордоном, та спроби їх були марні, бо творити це на чужині не можна. Ті речі творяться лише на своїй землі, і доля судила нам велике щастя, що ми маємо державний орган, на своїй землі утворений. І наш святий обов'язок берегти і всемірно піддержувати той державний осередок, як нашу найбільшу цінність національну".

У червні 1979 р. мала я честь належати до Делеґації Державного Центру УНР в екзилі, яка після 8-ої Сесії УНРади під проводом віцепрезидента проф. Миколи Степаненка, від'їхала до Парижу, щоб скласти поклін незабутньому синові України. Делеґація ця зложила китицю червоних рож на могилу Симона Петлюри, Президента Української Народньої Республіки. На ту могилу приходять українці зі всіх частин світу, хоч і розпорошені по всій земній кулі. Приходять скласти поклін і набратися наснаги і дальших сил до боротьби й праці для здійснення його заповітів: здобуття самостійної, ні від кого незалежної соборної Української Держави.

Хочу подати тут думки і молодшого покоління, одного з тих, що під час визвольних змагань 1917-20 рр. були ще малими дітьми. У цій надзвичайно цікавій книзі „Симон Петлюра державний муж" подана ще стаття-доповідь Бориса Ольхівського під заголовком „Симон Петлюра". виголошена на одній із академій в пошану Голови Директорії і Головного Отамана Військ і Фльоти УНР. На ст. 178-9-ій Борис Ольхівський каже: „Можу вам тільки сказати, яким ввійшов Симон Петлюра в наші молоді душі. Для нас Петлюра вже не „дорогий і незабутній Симон Васильович", — як він лишив-

ся в пам'яті його співробітників, для нас Петлюра це українська історія. . . . Українська справа" — після визвольної кривавої боротьби 1917-20 рр. — „набрала нового палючого змісту, її посвячено жертвенною українською кров'ю, посвячено кров'ю самого вождя, кров'ю чистої Людини, що ціла горіла приймаючи на себе маєстат відродження нації . . . Вбито Петлюру людину, але для поневолених мас, залишився Петлюра — прапор, Петлюра — гасло, Петлюра — знайдений шлях".

Подам ще уривки з віршу „Квітка на могилу Симона Петлюри", уміщений у збірнику „Симон Петлюра державний муж" на ст. 184. Автор Борис Лисянський, професор Української Господарської Академії в Подєбрадах на Чехословаччині, він же поет, у цьому вірші каже:

„На вуличний брук світової столиці
Упав непритомно наш Вождь-Отаман.

Стріляли — в ідею, забили — людину . . .
Велична ж ідея і далі живе! . . .
І рідної ниви та рідний наш степ
Ще зродять, дадуть нам з глибин свого лона
Новітніх Богданів, новітніх Мазеп.

Услід за Тобою підуть ті герої
Та виявлять творчий, розумний почин
І силою духа, і силою зброї
Завершать достойно Твій жертвенний чин!"

І ті новітні Богдани і Мазепи, за прикладом борців за волю у рядах українського війська, з мечем в руках, чи як теперішні, зроджені на рідних нивах і степах, українські дисиденти, словом своїм понесуть у світ на своїх скрижалях виписані вогняні кличі-заповіти Симона Петлюри:

1) Шануймо кров проляту за Україну, учімося тримати меч!
2) Справа здобуття Української Держави, це справа цілої нації української, а не якоїсь кляси її, чи партії.
3) Нація вища за кляси,
   Держава — вища за партії.
4) В Українську Державу ми віруємо,
   Українську Державність ми ісповідуємо,
   в її неминучості ми переконані.

Звернення Централі КУК

в справі датків на Допомогу Українським Дисидентам

З прибуттям до країн вільного світу видворених зі Совєтського Союзу українських дисидентів — борців за людські і національні права України, яких число постійно збільшується, постала пекуча потреба дати найконечнішу матеріяльну допомогу кожному з них від часу приїзду до країни поселення за їх вибором аж до часу, як вони влаштуються на працю і стануть вповні самовистачальними.

У зв'язку з тим, Централя КУК закликає всіх українців Канади по їх найкращій змозі зложити щедрі датки на фонд „Поміч Україні" при Суспільній Службі Українців Канади, який призначено головно для несення допомоги українським дисидентам і політичним біженцям та їх родинам у потребі. В місяці квітні 1980, Централя Суспільної Служби Українців Канади переведе всеканадську збірку датків на цей фонд „Поміч Україні".

Відділи КУК, які запрошують поодиноких українських дисидентів і політичних біженців на зустріч з українською громадою як гостей-доповідачів, повинні з тої нагоди перевести збірку добровільних датків на фонд „Поміч Україні". Половину чистого доходу з такої зустрічі, запрошуючий Відділ КУК перешле до Централі ССУК на фонд „Поміч Україні", а другу половину передасть гостеві-доповідачеві на його найконечніші потреби. Копію цього звернення пересилається Складовим Організаціям КУК до відома і відповідного примінення.

Суспільна Служба Українців Канади є Складовою Організацією і рам'ям Централі КУК для справ суспільної опіки, і як така переводить збірку і розподіл фонду „Поміч Україні", звітуючи про це Централі КУК. Рівночасно, Централя ССУК в імені всієї зорганізованої української громади в Канаді, подібно як СУАДК в ЗСА, несе відповідальність за успіх цеї важливої акції на терені цілої Канади і має обов'язок запевнити безперервність цеї допомоги на майбутнє.

Допомога борцям за людські і національні права українського народу є святим обов'язком нас усіх. Тому Централя КУК звертається з гарячим закликом до кожного свідомого українця і кожної української громадської організації в Канаді зложити щедрі датки на фонд „Поміч Україні" при Централі ССУК в Торонто, чи через Філії ССУК на місцях, і допомогти всіми засобами до успішного переведення всеканадської збірки на цей фонд в місяці квітні 1980.

Комітет Українців Канади
Вінніпеґ, 2 січня 1980 **Централя**

"Папаня, купи Бога"

Це було тоді, коли большевики окупували Західню Україну. Весна була рання, квітуча, але неспокій відчувався в природі.

Большевики вступали до одного міста на Західній Волині. Вони їхали тягарівками і співали „Ой ти Галю, Галю молоденька". Були вони в уніформах НКВД, а через плечі у них висіли гвинтівки на шнурках, а між ними були й жінки в червоних хусточках.

Впав дуже великий сніг, дарма, що на деревах було вже велике листя. Поламав гілля, поморозив квіти. Природа доповнювала картину вступу варварів до міста.

Через кілька днів після їх прибуття до старожилки Ганни Федорівної прийшов енкаведист і не питаючись нікого і нічого почав оглядати хату. Хата була на дві половини. Оглянувши, Балей (так його звали) заявив господині, що зараз він приведе свою сім'ю і замешкають в одній половині хати. За короткий час, з ґузличком під пахвою прийшла жінка з двома маленькими хлопчиками. Балей немов господар завів їх до мешкання. Там вони прожили короткий час, як надійшов Великдень. Спали вони на підлозі, а навіть галушки місила Дунька, (так звали жінку Балея) на підлозі.

На Великдень Ганна Федорівна напекла паски, а коли до неї прибіг старший їх хлопчик Коля, то вона дала йому кусник паски, а він її запитав, де вона взяла білий, солодкий хліб. Господиня відповіла, що це Бог дав. А де той Бог, знов запитав Коля, господиня показала на образ, що висів в кухні на стіні.

Коля щасливий побіг до матері хвалитися паскою, але хутко вернувся батько. Коля підбіг до нього і каже:

„Папаня, купи Бога".

„Какого тебе Бога"? Запитав Балей.

„Такого что дает белий хлеб", відповів малий.

„А где етот Бог", запитав батько.

„Висит в хазяйки в кухне на стене".

„Вот твои боги", показав він на Сталіна і Леніна, що прикрашали хату Балеїв.

„Я тебе сейчас дам Бога", скипів Балей, і метнувся до господині.

„Чаво ти учиш моих детей про Бога". „Я тебе сейчас дам Бога". „Когда ти ещо раз скажеш моим детям про Бога, тогда увидиш какого я тебе дам Бога".

Ганна Федорівна заніміла і нічого йому не відповіла. Тяжке це було сусідство для неї і її сім'ї. Треба було з усім ховатися і не наривати-ся йому на очі.

Німеччина виповіла війну большевикам. Почалося бомбардування міста, стався переляк, почалася евакуація. Большевики утікали. Балей не пішов на свою нічну „роботу" до в'язниці, а чогось очікував. Однак, коли бомбардування повторялося, він не витримав і почав збиратися в дорогу.

Ганна Федорівна із своєю сім'єю, щоб зберегтися від осколків, пішла в коридор між кімнатами і коли вони там стояли між них влетів Балей кинувся на коліна і почав голосно молитися:

„Господи прости мне грешному, Боже поможи мне, Боже заступи".

Коли ж бомбардування запинилося Балей зібрав свою сім'ю і кудись подався. Ганна Федорівна з полегшею зідхнула і перехрестилася.

До міста вступили німці. Жінки кинулися до в'язниці, бо там же ж були їх діти, сини батьки, чоловіки. Почали відкопувати величезні ями, які були начинені трупами, страшенно змасакрованими. Нікого не можна було пізнати. Матері пізнавали своїх синів по сорочках. Це була робота Балея і його соратників.

Коли ж большевики відступали з міста, то німці перетяли їм дорогу і майже ніхто з них неоцілів. То ж треба думати, що й Балея Бог не помилував, за його звірячі вчинки.

Н. Т.

ЩАСЛИВОГО НОВОГО 1980 РОКУ

бажають

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ
в Роблін, Ман.

Централі Союзу Українок, редакції „Промінь" та всьому членству по відділах з їх родинами.

Христос Народився!

Анна Горбай, голова

Олена Клеменецька, секр.

МЕЛОДІЙНІСТЬ ПЕНЗЛЯ

З дня народження і через все життя людину на Україні супроводжують мелодійні пісні, оточує барвиста вишивка рушників та одягу, яскраві розписи стін оселі та скринь, розмаїтість мальованого гончарства, різьблене мереживо мисників та віконниць, декоративні килими тощо.

Саме у цьому оточенні зростав та формувався маляр Петро Ганжа. Перші успіхи завдячує Петро своєму батькові, старому Олександрові Ганжі, самобутньому народному майстрові гончару, який гончарством своїм та піснями полонив душу юнацьку, знадивши сина до творчості. Саме йому завдячує молодий маляр та викладач Львівського інституту ужиткового мистецтва Володимирові Овсійчукові, Романові Сельському та Дмитрові Крвавичу, а ще народним майстрам минулого та сучасного.

Своїми розписами на порцелянових тарелях митець воскресив багаті традиції давніх українських кахлярів, надавши їм фрескові монументальності. Жанрові сцени з народного побуту, що подекуди перегукуються з персонажами стародавнього народнього лицедійства зазвучав по-новому, не втрачаючи при тому традиційності. Людські постаті заквітчані рослинно-квітковими мотивами приваблюють самобутністю та національним колоритом, а вдало підібрані тони свідчать про неабияке відчуття матеріялу та смак до вишуканих гармоній.

Художник не споглядає, а сам бере участь у дії з співчуттям та симпатією до улюблених персонажів.

То нестримною веселістю, то мрійною зажурою віє з розписів.

Перед нами мати з дитиною — одвічний сюжет усіх часів і народів, який творили відомі та невідомі творці минулого та сучасного. Не обминув цієї теми і Ганжа.

Скільки любові, палкої ніжності у цій, на перший погляд простій, композиції — „Рідна мати моя". У традиційній манері народних майстрів художник створив глибокий філософський образ матері, який виходить за рамки звичайної декоративності.

А скільки запалу та творчої фантазії у тарелях: „У Києві на Подолі, козаки гуляють", або „Козак Мамай і молодиця", „Роксоляна" чи „Ой, у лузі над водою..." Цим та багатьом іншим розписам Петра Ганжі властива підкреслена виразність та психологічна глибина образів, емоційний акцент рисунку.

П. Ганжа — Козак Мамай

Квіткова оздоба та виняткова музичність ліній ріднять розписи молодого митця з кращими зразками стародавнього українського мистецтва, з творами народних майстрів та з працями відомих українських малярів Григорієм Нарбутом, Миколою Бутовичем, а надто з творчістю Анатоля Петрицького. Митець не копіює, а, спираючись на досвід видатних митців, творить свій казково-пісенний світ, свою веселкову симфонію барв.

Петро Ганжа робить перші кроки, розписи на порцеляні — лише одна сторінка з його багатогранного доробку.

Зараз молодий митець очолює керамічний центр в селі Опішня на Полтавщині. Вироби опішнянських майстрів відомі у багатьох країнах світу, віриться що своєю самовідданою працею Петро Ганжа умножить славу як опішнянців, так і цілого мистецтва України.

Олесь Доріченко

НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ ПРИДБАЛИ

Н. Микитюк — Вернон, Б. К. 2
Марія Юрків — Вінніпеґ 1
Василина Щербій — Ґронлід, Саск. 1
Емілія Семко — Вінніпеґ 1
Таня Сидоренко — Монтреал 1
Марія Гарбус — Саскатун 1

„Хлібець святий, як сонце..."

Імпреза про обрядовий хліб у Саскатуні

„Цікаво, чи є ще де народ, що й кроку не ступить без хліба святого? Жодна подія в нас не обходиться без хліба. Ця святість присутня у всіх урочистих, обрядових, побутових, трудових, буденних щоденних хвилинах. Навіть як ішли в гості, то несли з собою, коли не паляницю чи калача, то хоч книша, або пампушку, — щось із свого печива. А що вже казати про такі події в хаті, як уродини, хрестини, весілля чи похорон! Хліб, його священна субстанція, йде з українською людиною від народження до самої смерти. Хліб — **святий**! І це маніфестується на кожному кроці. Хліб це само божество. Це видно навіть із одної його назви: ЗБІЖЖЯ, себто сукупність божества. До нього ставляться не як до мертвої речі, а як до живої. Коли скибка хліба випадково впаде на землю, вважають це за великий гріх. Підіймають і цілують три рази, кажучи: „Боже, даруй мені!" Починаючи нову хлібину, кажуть „Господи, благослови!" Через це саме не можна класти хліб „догори ногами", бо він же жива істота. Не можна залишати наніч непокритим, бо хліб теж спить. Іншими словами, українська людина плекає культ хліба, як свого найбільшого божества". („Минуле пливе в прийдешнє", Докія Гуменна).

Українське обрядове печиво було темою імпрези відділу ім. Ольги Кобилянської Союзу Українок Канади в Саскатуні, 10 жовтня 1979 р. Програмою займалася і перепровадила Йоганна Михайленко, культурноосвітня референтка. Короткою вступною промовою вона переказала про багаті традиції хліба в українському побуті, а зокрема обрядового у зв'язку з релігійними святами та родинними подіями. Обрядовий хліб має свою специфічну назву, свій вигляд, припис готування і свою ролю в народних звичаях.

У зв'язку з цією імпрезою Йоганна Михайленко приготовила альбом-збірник для архіву відділу. Це є збірка друкованих матеріялів з різних джерел — журналів, книжок, енциклопедії, про українське обрядове печиво. Альбом має теж кольорові світлини різних видів печива з відповідною інформацією під кожним образком. Такий збірник матиме велику вартість для майбутніх потреб відділу. Вона також започаткувала другий збірник світлин місцевих пань з відділу при виробі обрядового печива, що відбувається періодично. Такі збірники в архіві це частина історії відділу.

Після вступного слова Галя Савіцька перечитала поему Максима Рильського:

„Слава хлібові святому,
Наче сонце, золотому,
Слава печі і дровам,
Що дають поживу нам!

.....

Хлібе-короваю,
Рости в край із краю —
На здоров'я нам,
На згин ворогам!

Дуже цікаві інформації про українські звичаї хліба передала Ефрозина Рудевська читанням статті „Український обрядовий хліб" Галі Котович, з пластового журнала „Юнак", за вересень 1976 р. Ця стаття покриває всі релігійні, господарські, побутові, родинні свята, з якими пов'язаний певний вид обрядового хліба з поясненнями їх значення та народного вірування. Тут належать колачі, книші, пташки-жайворонки на свято Сорок Святих, паляниця з маком і пиріжки з маком на свято Спаса, калита-корж на Св. Андрея, коровай та інше весільне печиво — борона, сова, лежен, шишки, перепічець; на похорон пекли подавник: Великдень має своє печиво — паска, бабка, дід; Різдво має калач та всякі інші солодкі печива як завивавнці, пиріжки, пампушки тощо. На всякі оказії пекли пиріжки.

Марія Маків перечитала матеріял про різдвяний книш, що його опрацювала Йоганна Михайленко. При тому вона пояснювала готові книші на столі, що їх спекли пані відділу спеціяльно для показу, як має виглядати книш і які в ньому складники. Пізніше ці книші покраяно і подано до кави.

Програму доповнила й збагатила Йоганна Михайленко висвітленням кольорових прозірок різного обрядового печива з відповідними поясненнями до кожної світлини. Відмінні види короваїв і їх орнаментування з різних місцевостей звертали на себе увагу. В Канаді мало знане таке весільне печиво, як — борона (для батька молодої), гребінь (для матері молодої), шишка (молодий і молода обдаровують кожного на весіллі шишкою), дивень (хліб для молодої. Вона забирає дивень до свого нового господарства), лежень (на нього молода схиляє голову, коли в хату входить молодий з боярами). Далі прозірками висвітлено калачі, паски, бабки, книші, пташки-жайворонки та інше печиво, а теж були світлини старших пань з відділу при виробі тіста на калачі й паски.

Кінцевою точкою програми були запити, відповіді й загальна дискусія про обрядове та інше печиво. Маланія Пігач. досвідчена господиня, яка знає наші традиції хліба, відповідала за цю частину програми.

Хліборобський побут українського народу від мряковинних часів перетиканий цікавими повірями і навіть магією, з чого витворилися звичаї й традиції хліба. Імпреза про обрядовий хліб відкрила частину заслони тих традицій. Учасниці імпрези ще довго в доброму настрої гуторили при перекусці, обмінюючись думками про порушені в програмі теми. Відділ ім. О. Кобилянської при катедрі Пресв. Тройці в Саскатуні вдячний Йоганні Михайленко, що вона не тільки потрудилася добре приготовити програму, а теж зібрала та упорядкувала систематично друковані матеріяли й світлини про обрядове печиво до збірника-альбома для архіву Відділу.

Савеля Стечишин

КОНФЕРЕНЦІЯ ЕТНІЧНИХ ЦЕНТРАЛЬ КАНАДИ

При участи президента КУК д-ра С. Радчука, разом з представниками 23-ох Етнічних Централь Канади, в Оттаві відбуто дня 27 жовтня 1979 конференцію, на якій рішено підготовити на весну 1980 всеканадську Конференцію Етнічних Центральних Представництв Канади для репрезентації їх інтересів незалежно від поклику-ваної урядом Конзультативної Ради Багатокультурности.

Скликанням тієї конференції займеться Організаційна Комісія під проводом д-ра Л. Леоне, до складу якої покликано 11 представників включно з президентом КУК. Як незалежна від політичних впливів і змін репрезентація етнічних груп Канади, ця конференція візьме під увагу між іншим наступні постуляти, які запропонувала Централя КУК:

— Щоб теперішній уряд Канади продовжував реалізацію політики багатокультурности.
— Щоб Уряд Канади забезпечив задовільні фонди для тих груп, які бажають розвивати їхню культуру.
— Щоб характер багатоетнічної структури Канади був ствердженим в окремому законі, або в преямбелі до нової конституції.
— Щоб назначення на відповідальні позиції в державних установах переводити беручи до уваги всі етнічні групи.
— Щоб збереження етнічних мов в Канаді було фінансоване на рівні з фінансуванням меншин офіційних мов Канади, і
— Щоб включити більше програм віддзеркалюючих етнічні культури та життя етнічних груп у телевізійних і радійових програмах СіБіСі.

Почин для цеї акції дала Перша Конференція Президентів Етнічних Централь Канади, яку відбуто в Торонто 23 березня 1979 при участі президента КУК та президентів: Італійського Національного Конґресу, Національного Об'єднання Канадців родом з Індії, Канадського Польського Конґресу, Національного Японського Об'єднання і Національної Коаліції Чорних.

ПОЛІТИКА БАГАТОКУЛЬТУРНОСТИ

Після зміни уряду в кінці травня 1979, відбуто ряд кореспонденцій з новим Міністром Багатокультурности С. Папроцьким, зокрема в справі номінацій до Конзультативної Ради Багатокультурности, на проголошенні якої на запрошення уряду брав участь президент КУК д-р С. Радчук дня 26 жовтня в Оттаві.

„ДЕ ЗГОДА В РОДИНІ"

В неодних наших громадах прийнявся звичай закінчувати громадські зібрання, поважні імпрези, а то й навіть з'їзди піснею „Де згода в родині", наче б це був обов'язковий національний гимн. З цим закоріненим звичаєм зживається молодша верства членства і вважає, що так має бути.

„Де згода в родині", це гарна народна пісня добросусідського змісту, що заспокоює, майже заколисує, тому вона надається на товариські зібрання, родинні оказії, а в деяких випадках відповідає і на організаційне зібрання, якщо характер оказії вимагає такого заспокоюючого настрою. Але ніяк не можна цією піснею заступити нашого національного гимну.

Давніше ролю національного гимну виконували такі пісні як: „Не пора" Івана Франка, „Шалійте, шалійте", а в центральній Україні співали „Заповіт" Шевченка. Співають також і церковно-релігійні гимни: „Боже, вислухай благання" і Ол. Конисього „Боже великий, єдиний". Українським національним гимном є пісня „Ще не вмерла Україна", яку написав Павло Чубинський 1863 року, музика М. Вербицького. Цю пісню визнано офіційно українським державним гимном 1918 року.

Кожний народ має свій національний гимн і свій прапор. Гимн це врочиста пісня, що висловлює прямування народу, виявляє його державницький ідеал, будить його до життя, до акції, висуває виразно перед очі мету для народу. Дуже добре визначення, дефініцію, гимну подав Трембіцький в своїй публікації про гимни: „Це своєрідна музична емблема, чи історія народу, держави. Це офіційна пісня, що символізує всю націю, її духовість, її історичне минуле, ідею її майбутнього та ввесь авторитет її як одиниці, особливо перед зовнішнім світом. Кожний нарід має свою врочисту пісню, яку називаємо гимном. Це похвальна пісня, яку співають у честь Бога, народу, держави, організації. Слова його поважні, достойні, а мельодія велична й урочиста. Гимни співають на громадських або національних святах з великою повагою і тим віддають пошану тій ідеї, що її гимн оспівує. Національний гимн можна співати тільки з нагоди поважного свята, важливих зборів, зустрічей, народних сходин".

Беручи до уваги, що національний гимн має велике значення для народу, нам треба подбати, щоб наші поважні громадські зібрання не закінчувалися піснею „Де згода в родині", а національним гимном „Ще не вмерла Україна". **Це повинні взяти до уваги люди на проводі в наших організаціях.** Нам треба будити народ до життя, а не заспокоювати до сну піснею „Де згода в родині".

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже третє видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована 12 сторінок взорів вишивок 8 з них в кольорах багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $7.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA

A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta. T6G 0T2.

В СПРАВІ ПІДВИЩЕНОЇ ПЕРЕДПЛАТИ

Так як ми вже раніше повідомляли у трьох числах, що з причини високих цін на друках і пошті ми примушені були піднести ціну на річній передплаті „Променя" з $8.00 на $10.00.

Нова ціна $10.00 за річну передплату увійшла в силу від 1-го грудня 1979 р. Референтки, які поколектували передплати перед 1-шим груднем присилатимуть так як зібрали по старій ціні. Всі залеглі передплати будуть по старій ціні, наколи вони будуть сплачені до шости місяців, цебто до травня 1980 р.

Редакція і Адміністрація

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Український Музей Канади

Шановні Члени та Прихильники!

Нам приємно повідомити Вас, що новий музейний будинок над рікою Саскачеван, вже майже викінчений. Музей та його працівники вже перебралися до нового будинку і сподіємося в короткому часі мати виставку у новому приміщенні для загальної публіки.

Цим музейним будинком, українці в Канаді досягнули ще одну ціль, яка є важливою подією в нашій історії. Музей має майже безмежний потенціял щодо його ролі представляти культуру та спадщину перед всіми мешканцями північної Америки.

Висловлюємо щиру подяку Союзу Українок Канади, нашим членам та прихильникам за їх дуже щедрі пожертви, котрі уможливили побудову великого двоповерхового будинку для Музею. Також ми дуже вдячні за дотації, котрі ми одержали від федерального, провінційного та міського урядів.

Цілий кошт музейного проєкту буде близько сподіваної суми — $950,000. Гроші, котрі ми отримали у пожертвах та дотаціях не вистарчають, щоб покрити цей кошт. Наш будинок на площі поруч Музею є винаймлений. Велика більшість приходу з цього винаймленого будинку йде на сплачення довгу того будинку та на загальні потреби його функціонування.

Щоб доглянути всі потреби ми були змушені позичити около $250,000 у банку. Ми певні, що Ви зрозумієте наше затривоження таким довгом в цей час, коли відсотки на позички такі високі.

Ми мусимо сплачувати наші довги банкові. Рівнож, нам потрібно грошей на умеблювання та но виставки. У цей час неможливо нам дістати більше дотацій від урядів. Отож, ми просимо кожну родину серйозно застановитися над нашим фінансовим станом. МИ ЗВЕРТАЄМОСЬ ДО ВАС ПОМОГТИ МУЗЕЄВІ ПЕРЕСИЛКОЮ ВАШОЇ ПОЖЕРТВИ ЩЕ СЬОГОДНІ. Всі дари є звільнені від доходового податку.

Щоб Вас більше інформувати про Музей, ми розглядаємо можливості реґулярно висилати бюлетень, в котрім ми зможемо друкувати список жертводавців, як також знимки й статті про ріжних жертводавців. Хоч всі виставки не будуть готові якийсь час, ми Вас вітаємо у Музею, де наші працівники завжди готові приняти Вас.

Цей Музей є не тільки захоплюючий проєкт, але він буде вічним пам'ятником для всіх що жертвують на нього. Український Музей Канади (Союзу Українок Канади) довго буде джерелом гордости для цілого нашого суспільства. Ми очікуємо Вашої дальшої підтримки.

З правдивою пошаною до Вас,

Михайло Бойчук,
Голова Будівельного Комітету
Марія Ткачук,
Голова Дирекції
Линда Лазарович,
Директорка

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері, складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Параскевії Лупул, яка упокоїлась 14 листопада 1979 р., в її пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття, а покійній вічна пам'ять.

Лилія Митрук, голова **Марія Полонич,** реф. „Променя"

— — — — —

Замість китиці квітів у другу річницю смерти сл. п. добродійки Леонії Слюзар, а в третю річницю відходу сл. п. Отця Володимира Слюзарів, складаємо скромний дар на видавничий фонд журнала „Промінь".

Відділ Союзу ім. Доньки України

Євгенія Підвисоцька голова **Галина Сенишин** кореспонд. секр.

— — — — —

У пам'ять нашого дорогого внука Романа Мендика, який упокоївся дня 29 вересня 1979 р., як нев'янучий вінок, складаємо дар — $10.00 на курнал „Промінь".

Петро і Марія Ґронські, Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу в пам'ять дорогої сусідки, бл. п. Теодори Бойчук, яка упокоїлася в грудні 1979 року в Келовна, Б. К. засилаю $5.00 на „Промінь". Хай канадська земля буде їй легкою.

Сусіда Анна Олійник, Вінніпеґ

Ви належите до Канади

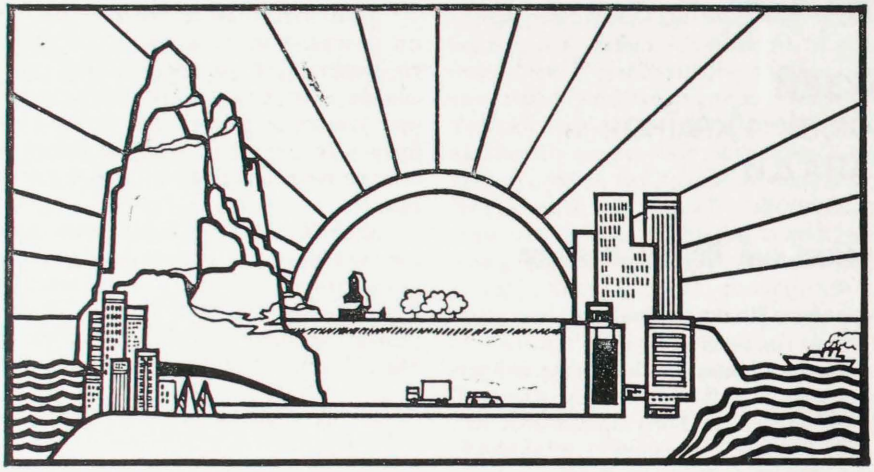

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з осягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada

Ivan Harmata

YEVSHAN - ZILLIA

The words Yewshan-zillia, and sometimes more simply, yevshan, have become popular among Ukrainian Canadians. Across Canada there are several performing groups and there is a restaurant specializing in Ukrainian cuisine that carry this name. The phrase yevshan-zillia is also frequently encountered in modern writing. But many are unaware of the meaning and the interesting legend associated with yevshan-zillia. We present a brief summary of the legend.

It was in ancient Ukraine when Volodymyr Monomakh was on the throne of Kiev. In one of the battles with the Polovtsian tribe on the southern Ukrainian steppes a young lad, a son of the Polovtsian khan, was taken by the Ukrainians. The boy, a handsome and an intelligent lad, was showered with favors and was brought up as a member of the Ukrainian royal court.

The young man was happy, but his father grieved for his son and heir. The older he grew, the more he wanted to get his son back.

To obtain the return of his son, the Polovtsian khan secretly sent a minstrel-emissary into the Ukrainian land.

The minstrel met the young prince. First he told him how his father grieved for him and how much he wanted him to return to his people. But the young prince had no feelings for his father, whom he hardly remembered or for his people. He was happy in the royal court of Ukraine.

The minstrel, following the instructions given to him by the aging khan, sang heroic songs of the Polovtsians, and ended with songs of the prince's childhood and cradle songs that his mother sang to him. But he still failed to win the prince to his side.

In a final attempt the minstrel resorted to the charm in a magic herb, yevshan-zillia. Its aroma supposedly has the power to induce nostalgia that is hard to resist. The minstrel took a packet of yevshan-zillia from his shirt and gave it to the young prince. The aroma of the magic herb engaged him and overpowered him completely. The longing for the Polovtsian steppes and for his family became so strong that the young prince agreed to return. The minstrel was successful, and he and the prince stole away.

The legendary power of yevshan-zillia has since become a symbol of nostalgia, a symbol of rekindling of one's love for his people, his heritage and his traditional culture.

The legend of yevshan-zillia was made into a poem by the Ukrainian writer, Mykola Vorony (1871-1942). It was also translated into English by Rev. Omelian Tremblay of Roblin, Manitoba.

We quote a couple of stanzas from the English translation which explains the popularity of the legend among Ukrainians.

O my Ukraine! Land thrice adorned.
Have not thy sons from soil been shorn
As the young Polovtsian lad,
Deserted his own native land?

* * *

Where shall thy sons find the yevshan
That molds the heart and soul of man,
That helps them plan, from earth's farthest doors,
Their safe return to their own shores?

Rudyard Kipling

IF

If you can keep your head
when all about you
Are losing theirs and blaming it on you;
If you can trust yourself when
all men doubt you,
But make allowance for their
doubting too:
If you can wait and not be tired
by waiting,
Or being hated don't give way to
hating
And yet don't look too good, nor
talk to wise;

If you can dream — and not make
dreams you master;
If you can think — and not make
thoughts your aim,
If you can meet with Triumph
and Disaster
And treat those two impostors
just the same;

If you can bear the truth you've
spoken
Twisted by knaves to make a
trap for fools,
Or watch the things you gave
your life to, broken,
And stoop and build 'em up with
worn-out tools;

If you can make one heap of all
your winnings
And risk it in one turn of
pitch-and-toss,
And lose, and start again at your
beginnings
And never breathe a word
about your loss:
If you can force your heart
and nerve and sinew
To serve your turn, long after
they are gone,

And so hold on when there
is nothing in you
Except the Will which says to
them: "Hold on!".
If you can talk with crowds
and keep your virtue
Or walk with Kings — nor lose
the common touch,
If neither foes nor loving friends
can hurt you,
If all men count with you,
but none too much:

If you can fill the unforgiving
minute
With sixty seconds' worth of
distance run,
Yours is the Earth and everything
that's in it,
And — which is more — you'll be
a Man, my Son.

A UKRAINIAN STORY THEATRE FOR CHILDREN

by MARK FERBEY

During November and December of 1979, the children of Edmonton were treated to a "Ukrainian Story Theatre for Children". The story theatre was an International Year of the Child project of the Provincial Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada and was co-funded by the Alberta International Year of the Child Committee.

Entitled *Stories of the Fox*, the story theatre was a series of five stories put together by local children's theatre director Julia Megley-Blazuk, and featured a cast of five Edmonton Public School teachers who brought tears and laughter to approximately one thousand children and adults alike in the course of twelve performances.

The five stories — *The Gingerbread Boy, The Sly Godmother, A Cunning Thief, The Rabbit and the Fox,* and *The Cat and the Rooster* — are based on familiar children's tales, but are presented with a unique and pleasant touch of Ukrainian folk-lore. Through performing for Edmonton's Ukrainian-bilingual schools, as well as community Ukrainian schools and several adult functions, the story theatre charmed an audience which was generally unfamiliar to this type of theatre, and possibly to dramatic theatre itself.

The actors took many hours of their time outside of their teaching work load to rehearse with director Julia Blazuk. Their acting skills were anything but amateurish, with excellent performances delivered by all five actors — Larysa Chomiak, John Eshenko, Vlad Eshenko, Helene Magus and Halyna Elkow. Especially noteworthy was the shedding of tears by the Rabbit, Larysa Chomiak. During one performance for pre-school children, Larysa's tears on stage prompted some of the children in the audience to match them with their own of equal intensity.

The audience appreciation also came from non-Ukrainian children. In the schools where *Stories of the Fox* was staged, many non-bilingual program teachers accompanied their students to the "Story Theatre", as a result of the pre-performance excitement generated by the bilingual program students in the schoolyard. Their enthusiastic response to the theatre was aided by the narration of two of the stories in English.

What has made the "Story Theatre" so successful? Well, it's called 'plain old initiative'. The organization and funding by community groups, and their ability to tap the talents of individuals such as Julia Megley-Blazuk within

KARAVANSKY AND STROKATA LATEST DISSIDENT EMIGRES

by IVAN JAWORSKY

Two more well-known Ukrainian dissidents have been allowed to leave the Soviet Union for the West. On November 20, 1979, Sviatoslav Karavansky, and his wife Nina Strokata, arrived in Vienna, and are now in the United States.

Karavansky was originally sentenced in 1944 to twenty-five years of imprisonment for his activities in the Organization of Ukrainian Nationalists (OUN). He was active in prison camp uprisings during the early fifties, and was amnestied in 1960. In 1961 Karavansky married Nina Strokata, a microbiologist at the Odessa Medical Institute, and during his few years in freedom began to publish a great deal as a journalist, poet, translator, and philologist.

Karavansky was arrested again in 1965 for protesting against Russification in Ukraine, and, without any trial, was imprisoned to serve the remainder of his original sentence. He was given an additional five-year sentence in 1970 for preparing protest documents while in prison.

Nina Strokata was arrested in 1971 for her activities in defense of her husband and other Ukrainian political prisoners, and was sentenced in 1972 to four years imprisonment in severe-regime labour camps. During her imprisonment, she participated in various hunger strikes and other protests in the camps. Her professional colleagues in the West quickly took up her cause, and in 1974 she was made a full member of the American Society for Microbiology. American microbiologists formed a committee — Microbiologists in Defense of Nina Strokata — and initiated a campaign as a result of which over two hundred microbiologists from all over the world sent letters and cards of support to her.

After her release Strokata settled in Tarusa, R.S.F.S.R., and was kept under constant administrative surveilence. Nonetheless, she became an active member of the Ukrainian Helsinki Monitoring Group, and will probably be an energetic representative of this group abroad. Her husband has accepted an invitation from Harvard University to give several lectures on problems in the translation of classical English texts into Ukrainian.

There does not seem to be any clear pattern in the release of Ukrainian dissidents to the West, and they still represent a mere handful in comparison to the massive Jewish emigration movement from the Soviet Union, or the sizeable number of Russian intellectuals who have left the Soviet Union in recent years. Nonetheless, if present trends are any indication, more Ukrainian dissidents will probably be released in the near future.

It would be naive not to expect that the Soviet authorities would be very pleased to see strong conflicts arising among the increasing number of Ukrainian dissidents in the West, and would be eager to exploit any such conflicts. However, despite the inevitability of certain personal differences arising among these dissidents, it is surprising that, with the sole exception of Valentine Moroz, all have been able to submerge many of their personal differences and present a relatively united front in continuing their defense of human rights in Ukraine and elsewhere. They should not avoid discussing controversial and sometimes painful questions, which will probably now arise with increasing frequency. Nonetheless, one can only hope that their exchanges of views will not degenerate into the kind of "mud-slinging" matches in which the Ukrainian emigre community has often revelled.

"Student"

---

the theatre world, has made use of some of the wealth of potential contributions to all media of ethnic entertainment.

The Ukrainian children's theatre has not ceased performing. For many years to come, thanks to video-taping technology, *Stories of the Fox* will appear in the classrooms of Ukrainian bilingual programs across Alberta and complement reading studies. *"Student"*

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Зимові радощі

Сніжок сипле без впину,
Вже засипав долину,
Вже засипав горбочок —
Вже шукаймо саночок.

Їдуть санки з горбочка
Сиплють срібло на очка,
Як звіночок, сміх дзвонить,
А вітронько нас гонить.

Не догонить, не бійся,
По дорозі десь дівся, —
А ми з гірки в долину,
До царівни в гостину.

У царівни Снігурки
Будем гратись у жмурки —
На пуховій кирею,
В дружнім колі — круг неї!

Марійка Підгірянка

Микола Погідний

ДВІ СНІЖИНКИ

КАЗКА

— Гень високо серед сіреньких хмар, де тільки Мороз володар днює і ночує, збунтувались дві маленькі сніжинки. Сприкрилася їм безлюдна сторона і тому почали негодувати.

— Доки будемо по цих безвістях блукати, час марнувати, серед сірих млак нудьгувати? Втікаймо на землю!

— Вітер що недалеко крутився, почувши їх мову, пробував збунтовані Сніжинки заспокоїти:

— Цитьте, каже не воркуйте, будьте терпеливі! Хай наперед батенько Мороз ступить своєю холодною ногою на землю. Тоді буде можна. Тоді усі полетимо на землю зі сестричками Метеличками, по-

гуляємо до схочу і своїми сніжками усіх порадуємо.

— Але Сніжинки не хотіли ждати діда Мороза. Вони не послухались розсудливого буйного Вітру і сами пустилися в мандрівку на святу чарівну землю.

— Летять вони не один день і не одну нічку, летять крильцями мерехтять і радісно зідхають і все нижче і нижче до землі злітають і своїми біленькими крильцями пургу розсівають.

— А земленька немов на них чекала. Розкинулась вона із своїми пишними ланами, полями, лісами, степами з містами й селами і немов на них чекає, вижидає.

— А сніжинки поспішають. Вони вже догледіли маленькі домики і хатки, що розкинулись немов маленькими вуликами і виблискували срібними кристальними віконцями до сонця. То ж раділи сніжинки од того всього і вже місця причалу шукали. Шукали за місцем де їм присісти, одпочити. Аж ось побачили простягнені долоні хлопчика малого, що усміхався до сніжинок.

— То ж вони вже не вагались, а у двоє скрикнули, заспівали. Ось тут нам місце і наш спочинок. Вони й зараз сіли на простягнені долоні хлопчини й важко зідхнули. Що ж сталося із ними? Тої хвилини вони почули, як щось запекло і дихнуло на них чимсь недобрим чимсь гарячим чимсь пекучим.

— Та це сталося так несподівано, що вже не було часу їм втікати. Правда вони пробували піднести свої крильця, але вже не було їм під силу. Їм стало тяжко, болюче і жалісно із-за цього. Тоді вони пригадали собі свої посестри у хмарах, яких без прощання прокинули. Пригадали собі теж слова остороги розсудного Вітру і тоді стало їм так дуже болюче, що із жалю розплакались.

— Але малий хлопчик не зрозумів цього. Він хотів цим маленьким гостям із-за хмар ближче приглянутись і дуже здивувався. Снігові платочки листочки десь зникли, а на його долоні залишилися тільки дві сльозинки. Тільки дві, бо це були дві сніжинки, що заплакали із свого горя.

— Та хлопчина не співчув їхній недолі. Він таки не зрозумів, що воно таке притрапилося із збунтованими Сніжинками. Він підвів свої очі вгору і знову шукав за сніжинками, але їх вже не було. Вони потонули розплилися і зникли із людського виду.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В днях 9, 10 і 11-го листопада 1979 р. відбувся в Вінніпезі провінційний З'їзд Союзу Українок на Манітобу.

Цього року манітобська пров. екзекутива запляну-вала перевести семінар присвячений вихованню дітей і молоді з знагоди Року Дитини.

Спільна Сесія С.У.С. почалась в п'ятницю вечером в залі Пресвятої Тропці реєстрацією делеґатів і гостей. Після реєстрації, делеґати і гості мали нагоду побачити виставку молодшого СУМК. яку приготували сумківці при помочі дорадниці, пані О. Буґери. Виставку убрання, в якому хрестили немовлят, яку приготовила пані В. Місяк та кімнату Садочка, де пані Марущак давала пояснення на різні запитання. Був відчинений Музей Союзу, де пані А. Павлик - кураторка давала різні пояснення.

На З'їзді цього року слідуючі відділи були зарепрезентовані: відділ Л. Українки з Форт Френціс, відділ Доньки України з Роблину, відділ Л. Українки з Давфину, відділ Л. Українки з Вінніпегу, відділ Княгині Ольги з Вінніпеґу і відділ Л. Українки з Трванскони.

В год. 7:45 відбувся традиційний вхід з прапорами делеґаток місцевих і позамісцевих відділів Союзу Українок і при співучасти СУМК. Було відспівано гимн Союзу і сумківський гимн. Після відспівання гимнів, голова пров. екзекутиви добр. Ю. Лучак офіційно відкрила з'їзд, та попросила протопресв. Ф. Керніцького провести молитву, а владику Василія поблагословити з'їзд. Після молитви було вшановано хвилинною мовчанкою померлих членів складових організацій СУС.

Далі голова привітала делеґатів, гостей та молодь, які прибули на цей з'їзд. Після цього, голова передала ведення програми культ.-осв. референтці, пані Д. Черевик. Слідував концерт молоді.

Першою точкою була деклямація „Звернення дітей до батьків з нагоди міжнародного року дитини", віддеклямувала Келі Сеньків, уч. Рідної Школи при Катедрі. Відтак молодший відділ СУМК при Катедрі поставили сценку „Рукавичка". Цю сценку підготовила дорадниця, пані О. Буґера. Сумківка Орися Горбай з Роблину продеклямувала вірш „Вінок на могилі". Діти з громади Всіх Святих в Транскона, Ман. деклямували вірш Воробкевича „Рідна мова". Імена дітей: Дон Шеперт, Денис Сесмиструк, Лин Кастеланич і Дарін Фостій. Відтак сумківці з церкви св. Покорови поставили п'єсу „Чудовий зять". П'єсу підготовила пані Бан. Піснею „Де згода в родині", яку відспівали діти з громади Всіх Святих з Транскони, зазкінчено Концерт Молоді. Дітей з Транскони підготовили пані Кастеланич і пані Собкович.

Після виступу молоді, референтка шкільництва при Манітобській екзекутиві, пані М. Юрків представила стипендіянтку — студентку Манітобського університету, панну К. Щур. Панна Щур дістала стипендію в сумі сто долярів, яку щороку надає Екзекутива, студентові, що студіює українську мову на університеті. Панна К. Щур подякувала за стипендію. Отець Д. Лучак прочитав на кінець молитву, чим закінчено формальну частину З'їзду. Чайним прийняттям, яке приготовили вінніпезькі відділи Союзу було закінчено сесію з'їзду.

Субота. Вже в год. 8:30 ранку, делеґати і гості зібралися в приміщенні Катедри Пресв. Тройці і всі разом поїхали на відвідини кляс в рідній школі, при Катедрі і Соборі. Навчання в цих школах відбувається що суботи в приміщенні державної школи, а тому потрібно було авт, щоби дістатися до них. Місцеві членки радо послужили автами. Відвідини кляс шкіл були цікаві корисні, бо делеґатки наочно бачили і запізнилися, в який спосіб учителі навчають, які є трудноші й успіхи та які підручники вони вживають. Пані Бан, директорка школи при Соборі зустріла учасниць з'їзду і показала цю школу. Пан В. Мануляк, директор школи при Катедрі, показував гостям окремі кляси і давав відповіді на всякі запити. Він показав гостям його дуже цікаву клясу, в якій він учить, а це кляса батьків, які навчаються української мови. Батьки привізши дітей до школи, самі сідають в шкільну лавку вчитися мови. Таких студентів є 16. Обидві школи з кожним роком зростають. Голова добр. Лучак подякувала директорам шкіл за їх увагу і з школи всі гуртом від'їхали до Колеґії св. Андрея на дальші наради.

У дальшій програмі на ранішній сесії була дискусія, що стосувалася школи. Пані М. Юрків і пані Бан дуже радо відповідали на питання. Участь в дискусії брали: пані Бан, М. Юрків, Горбай, Н. Когуська— редакторка, добр. М. Керніцька, А. Міненко, М. Сеніцька.

Пані М. Горбай з Роблину розповіла про зорганізування Рідної літньої школи в їх місцевості, яку зорганізували членки Союзу Українок з нагоди Року Дитини. Розповідь була дуже цікава. В громаді де казали, що немає дітей, були і діти і вчителі і відбулася твотижнева школа. Менші громади, а в тому і відділи Союзу повинні більше зацікавитися подібною справою по своїх місцевостях. А може немає рук, щоб цих дітей зібрали докупи, і постаралися щось в цій ділянці зробити.

Пані О. Буґера, дорадниця СУМК при Катедрі, розповіла про працю з сумківцями. Їх праця є дуже обширна. Вони збираються кожного вівтірка. Окрім ручних робіт, вони беруть участь в усіх концертах, що святкує Рідна Школа при громаді, відвідують старечий дім з колядою. В будучому плянують влаштовувати дебати в українській мові, щоб діти мали нагоду більше вживати українську мову. Пані Буґера піддає думку, аби Союз Українок видав книжку п'єс, які б надавалися для дітей молодшого віку, а також щоб надавалися на різні свята, як День Матері, св. Миколая і інші. Бо так як тепер, то є дуже тяжко щось знайти, бо діти щороку виступають і треба свіжий матеріял.

Ці доповіді були цікаві і на часі, а тому викликали велике зацікавлення у присутніх. Було багато питань до бесідниць, на які вони радо відповідали.

Пані А. Павлик — куратор філії Ман. Музею при Катедрі, подала відомості про стан головного музею в Саскатуні та заохочувала допомагати а) морально, б) матеріяльно, в) продовжувати збірку вартісних речей до музею, бо це є наш власний музей і відповідальність лежить на всіх нас, закінчила пані Павлик.

Після свої нарад жіноцтво взяло участь у зборах Колеґії, вечером на бенкеті, а в неділю були присутні на св. Літургії в Катедрі Пресв. Тройці і на обіді.

А. Міненко і Г. Слюзар — секретарки з'їзду

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ГОСТИНА З НАГОДИ 80-ЛІТТЯ ПАНІ ПАРАСКЕВИ ДОВГАНЮК

В неділю 4 листопада 1979, членки добродійного комітету при катедрі Св. Івана разом з родиною і приятелькаими пані Довганюк влаштували їй милу несподіванку з нагоди її дня уродин.

По відбутих річних зборах, голова доброд. комітету пані П. Калат повідомила присутніх про дійсну ціль наших сходин до дому пані Довганюк. І так пані Калат в імені присутніх пань сердечно привітала пані Довганюк з нагоди її 80-ліття, вшанувала ювілятку корсажем живих квітів, висловила признання за віддану працю, як у відділі Союзу Українок так і в добродійнім комітеті. Пані Довганюк разом зі своїм чоловіком відвідують наших членів і громадян по домах для старших і шпиталях та домах.

Пані Ольга Ганночко, довголітня приятелька ювілятки вкоротці оповіла про життєві дороги пані Довганюк, з якою вона знайома ще з містечка Ту Гилс.

Пані Довганюк народилась 8 листопада 1899 року в Назерні, повіт Коломия в західній Україні в родині Василя і Василини Колісників. До Канади родина Колісників приїхала 1905 року і поселилась в околиці Завалле, де вже були знайомі поселенці. 1906 року купили добру землю коло Мусідори. Це були трудні піонерські часи. Чоловіки лишали родину в темних лісах, а самі їхали на заробітки.

1915 року молода Параня одружилась з Миколою Довганюком. Спочатку молоде подружжя працювало на фармі разом з батьками, а вкоротці по цім через фарму Довганюків проведено залізну дорогуу і на тім місці постало містечко Ту Гилс. П-во Довганюки відкрили власну крамницю. Містечко зростало, землю п-ва Довганюків закупило місто, побудовано школу, муніципал, шпиталь.

Жіноче товариство було зорганізоване 1942 року і перші збори відбулися в домі п-ва Довганюків. 1943 року п-во Довганюки подарували землю під УГПЦерквy в Ту Гилс, а також складали на неї поважні пожертви. 1957 року п-во Довганюки продали крамницю, переїхали до Едмонтону і тут включились в громадське та церковне життя, стали членами Інституту Св. Івана.

В родині п-ва Довганюків було четверо дітей — три дочки та один син. Одна дочка й її чоловік відійшли у вічність, син Володимир з родиною живе у Бенфі, одна доня в Едмонтоні, а одна живе в Келовна, Б. К. П-во Довганюки втішаються також 9-ма онуками та 7-ма правнуками.

Після слова і побажань пані Ганночко, пані Калат вручила ювілятці квіти. Пані Довганюк була мило зворушена і склала сердечну подяку паням і рідним за таку теплу і щиру гостину. При чарці вина гості відспівали ювілятці „На многії літа".

З нагоди своїх уродин пані Довганюк подарувала $50.00 на прес. фонд „Променя".

Марія Лазарук

БАЖАЄМО ЩАСТЯ, ЗДОРОВ'Я... РАДВЕЙ, АЛЬБЕРТА

В неділю, 30 вересня 1979 р. в залі Народнього Дому у Радвей відбулась прощальна вечеря в честь п-ва Миколи і Марії Чорних.

П-во Чорні довгі роки були членами Української Православної Церкви в Радвей. Марія Чорна була активною і щирою членкою відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки, поверх 35 літ. Вона ніколи не жалувала ні часу, ні труду а все працювала щиро. Її весела вдача уприємнювала працю в гурті нашого товаришування працю в гурті нашого жіноцтва.

Панство Чорні від'їжджають до Вікторії в Б. К. на відпочинок. Ми їм бажаємо щастя, здоров'я і многих літ прожити в їх новім домі.

Гості з-поза Радвей були: пані Анна Капець, мама, з Едмонтону, брат Михайло і братова Айлін з Едмонтону, сестра Розалія і шваґер Еверет з Ред Дід.

З з нагоди цієї прощальної гостини, наше жіноче товариство ім. Лесі Українки засилає $15.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Марія Снайчук, заст. секр.

50-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ В ҐРОНЛИДІ, САСК.

В неділю 12 серпня 1979 р. відділ ім. Кн. Ольги в Ґронлиді святкував 50-ліття своєї організації. Ювілейне свято почалось у церкві Службою Божою. Відправляли два священики — о. М. Бова і о. Я. Рибалка. Молились присутні за покійних членок. По Богослуженні відслужено було Молебень за здоров'я членок та їх родин. Всі членки держали свічки, а коло тетрапода стояв наш прапор, поруч три гарні колачі, що їх спекла пані Т. Ґурська. Всі членки стояли з почуття гордости, що належать до такої славної організації, як Союз Українок Канади. При цій нагоді парох о. Рибалка висловив велике признання жіноцтву за працю і любов до церкви та свого українського народу і щоб Господь дав молодшим цю іскру любови до свого народу. Отець парох підкреслив цінність культ.--освітньої праці та говорив про Міжнародній Рік Дитини.

Після Богослуження всі вірні були запрошені до Народного Дому на ювілейний обід і програму. Заля була гарно вдекорована, столи застелені обрусами а на них вази з живими квітами. Передній стіл був застелений вишитим обрусом на якім стояв портрет Кн. Ольги, прибраний рушником, коло нього колачі, ваза з живими квітами та список імен на чорнім тлі білим письмом і дві золоті засвічені свічки. На другій стороні стола була виставка знимок нашого відділу з минулих років, а вгорі, над куртиною золотими буквами на синім тлі нашого відділу і його 50-ліття. Посередині стола ювілейний торт з написом, якого спекла пані Катерина Швець.

Того дня більшість наших членок були убрані у вишиваних блюзках і чорних спідницях або у вишиваних сукнях. Молитву перед обідом провів о. парох. До столів доносили дівчата — доньки наших членок і членок сусідніх відділів. Програмою керувала пані А. Іванус. Окружний хор пі дуправою п. Іллі Панчука відспівав „О Канадо". Голова відділу пані Марія Данилюк відкрила свято, привітала присутніх гостей, дорогу гостю, голову Пров. Екзекутиви Союзу Українок на Саскачеван пані Павлю Данильчук та бувших членок, які загостили до нас. Тепер хор відспівав

ЗНИМКА З 50-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ВІДДІЛУ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ В ҐРОНЛИД

Членки відзначені грамотою за 50-ліття — перший ряд сидять — зліва направо: М. П. Боднарчук, Т. Клеменко, Ф. Кульчицька, А. Вахняк; другий ряд: М. Тарнопольська, А. І. Петрів, Х. Щербій, Т. Ґурська, К. Письменна, М. Т. Боднарчук, Т. Пшик; третій ряд: відзначені грамотою 25-ліття: М. Щербій, З. Панчук, Н. Антонійчук, Ґ. Боднарчук, М. Данилюк, А. Іванусь, М. Микульська і П. (В.) Данилюк.

дві пісні — „Сховалось сонце за горою" та „Журавлі". Голова громади п. Іван Данилюк склав привіт від громади.

Історію 50-ліття відділу прочитала голова Марія Данилюк, в якій вона підкреслила ті перші піонерські часи. Відділ зозрганізувався 1929 року при помочі добр. Галини Галицької. На перших зборах уписалось 18 членок а за два роки було 34 членки. Товариство вписалось до Союзу Українок Канади та стало відділом. На прохання пані Данилюк повстанням з місць вшановано пам'ять померших членок. Пані Іванчук прочитала імена покійних членок.

Пані Зеня Панчук привітала пані Павлю Данильчук, гостю доповідачку на наш ювілей і голову Пров. Екзекутиви. Промова пані Данильчук була цікава, вона звернула головну увагу на діяльність наших відділів, яких найбільшим завданням є виховна праця з дітьми і молоддю, що треба більше освітньої програми по відділах, згадала відбутий у Гамільтоні з'їзд та висловила признання членкам за їх довголітню і взірцеву працю. Подяку за доповідь склала пані Наталя Антонійчук вручивши пані Данильчук китицю квітів.

Слідував квартет, в якім виступили пані: З. Панчук, Марія Арсеній та її доньки — Ґеня і Леся відспівали „Уже скотилось з неба сонце" і „Думи мої". По цім слідувало вручення грамот. Всі членки вийшли на сцену і тут голова пані М. Данилюк і секр. Ґеня Боднарчук вручали членкам грамоти що вибули 50 років у товаристві: Вікторії Щербій, Теклі Клименко, Анні Вахняк, Теклі Пшик, Катерині Письменній, Христині Щербій, Василині Щербій, Теклі Ґурській, Марії Тарнопольській, Анні Петрів (І.), Олі Іванус, Марії Т. Боднарчук, Марії П. Боднарчук, Юстині Добровольській, Євдокії Кованюк, Марії Скварчук, Федорі Кольчицькій, Василці Чорній. Також грамоти всім тим, що 25 років у товаристві і більше.

По цім пані Ґеня Боднарчук ви-

За головним столом — Павля Данильчук, голова Пров. Екзекутиви на Саскачеван, Марія Данилюк — голова відділу і Ґеня Боднарчук — секретарка, крають ювілейний торт, далі Т. Ґурська, М. Тарнопольска і Х. Щербій.

словила щирий привіт і подяку нашій дорогій голові Марії Данилюк, яка вже 14 літ дає провід і сказала, — „хай цей день буде і твоїм святом, признанням особистої чести, тому що ти маєш таку щиру любов і пошану до людей, тобі Бог допоміг ці всі роки перевести таку відповідальну працю" і вручила їй букет червоних рож від членок та побажала їй многих літ.

Кінцеве слово подяки виголосила Катерина Швець. Програму свята було закінчено співом „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти". Господиня програми пані А. Іванус запросила всіх на чай і роздачі ювілейного торта. До ювілейного комітету входили: Марія Данилюк, З. Панчук, Ґ. Боднарчук, П. Чорній. З цієї імпрези призначено $50.00 на прес. фонд „Променя".

Ґня Боднарчук, секр.

З НАГОДИ 65-РІЧЧЯ НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ"

Дня 25 листопада 1979 р. в привітній господі пані Василини Клапій зібрався досить великий гурт родини, кумів, приятелів та знайомих господині цього дому, щоб відсвяткувати її 65-річчя.

В цей день була чудова соняшна осіння погода, і гості, які зібралися в пообідню годину в добрій веселій атмосфері провели це свято.

Господинею цієї оказії була пані Н. Жмурко. Комітет, в склад якого входили п-во Е. Єринюки, О. Ролі та М. Жмурко, подбав, щоб ця подія відбулася якнайкраще.

По відкриттю, пані Н. Жмурко попросила похресника пані В. Клапій удекорувати її корсажем.

Молитву провів пан Отто Єринюк (через відсутність на той час о. Г. Василіва), а після молитви був поданий чудовий обід, про який постаралися пані з комітету.

Короткий життепис та громадську працю пані В. Клапій в теплих щирих словах розказав о. Г. Василів, який був довголітнім парохом церкви Св. Михаїла в Едмонтоні.

Пані В. Клапій є активною членкою відділу С.У.К. ім. Св. Княгині Ольги при парафії Св. Архистратига Михаїла в Едмонтоні. Є вона сестрицею при церкві роками, виконувала різні обов'язки при відділі С.У.К. і ще зараз активно працює при церкві.

Привіт від відділу С.У.К. склала голова відділу п-і Ф. Тарновець.

Крім того привіти склали: двоюрідний брат А. Фірчук, пані К. Корба п. ,Отто Єринюк, п. Е. Єринюк.

Від усіх присутніх пані Н. Роль та К. Єринюк дали пані В. Клапій чудовий дарунок (годинник на руку).

Грімким многоліттям була закінчена програма цього свята, а гості ще довго забавлялися гутіркою та співанням народних пісень.

З цієї нагоди пані В. Клапій дарує на журнал „Промінь" $65.00.

Пані В. Клапій є довгорічною передплатницею цього журналу і дуже високо цінить його за всесторонню працю серед нашого жіноцтва.

Надія Жмурко, кор. секретар відділу С.У.К. ім. Кн. Ольги

ВИШИВАНІ ВЕЧОРНИЦІ

Манітобська пров. екзекутива Союзу Українок улаштувала Вишивані вечорниці в суботу 20 жовтня 1979 року в Марлборо Ін готелі у Вінніпезі.

Манітобські відділи Союзу пішли назустріч цьому проєктові, активно співпрацювали, щоб відсвіжити зацікавлення жіноцтва українськими звичаями, народними традиціями а також у пристосуванні українських взорів до сучасного одягу.

Гості заповнили простору залю „Скайв'ю Балрум". Багато кредиту належиться старшим членам за їх піддержку а також сумківцям та молоді за їх чисельну участь, як у прийнятті, то так і в програмі.

Програма почалася спільною вечерою. Слідувала сценка — фраґмент вечерниць, якої зміст опрацювала добр. А. Міненко. Директором була добр. Ю. Лучак, яка разом з добр. Стус виконували певні ролі. Сумківська молодь доповнювала сценку співом та народніми танцями.

Контестові точки: моделювання українських строїв та вишиваного одягу виявили широке зацікавлення учасників. Участь в контесті взяло около 50 осіб. Саме парадування красувалося різноманітністю взорів та кольорів. Склад журі — пані: Ю. Лучак, М. Бан і А. Гудима мали певні труднощі вирішити нагороди.

За найкраще вишиту сукню одержала нагороду пані Марія Берко, за найкращий народний стрій - буковинський — пані Домка Терновецька, за вишиту блюзку — пані Оля Гаврилюк, а найкращий стрій пари — пані Євгенія Піуш і п. Роман Манастирський — всі з Вінніпегу. З-поза Вінніпегу брали участь в контесті членки відділу ім. О. Кобилянської з Вайти.

З розігравки вишитих серветок, яких подарувала пані М. Манастирська і кухарську книжку, пані Оля Завісляк був такий вислід: першу серветку одержала пані Настя Ґродзик

з Транскона, другу серветку — добр. Марія Керніцька, а книжку пані А. Матієшин з Овкборн. Голова пров. Екзекутиви добр. Ю. Лучак керувала програмою.

Частини програми переплітались мельодійною музикою оркестри пана Щербанюка. Соціяльний танець завершував програму вечора. Хоч багато плянів і праці вложено у приготування цієї імпрези то Вишивані вечерниці були неабияким успіхом.

Є. Білич

ВІДЗНАЧЕННЯ РОКУ ДИТИНИ В СКАРБОРО

Відзначення року дитини й святого Миколая парафіяни при церкві Св. Анни в Скарборо провели разом.

В неділю 23 грудня о. прот. Ф. Легенюк, після Служби Божої, відправив молебень за благополуччя дітей і запросив присутних до церковної залі на обід, і святкування року дитини й Св. Миколая.

Місцева жіноча організація раніше вибрала святочний комітет для підготовки свята в складі голови — п. Г. Козурко й членів пп.: С. Кукурудза, Ліза Дячун і Ліза Бот.

Перед обідом молодь, під проводом п. П. Бубели, проспівала „Отче наш", а по обіді культ.-осв. референт громади п. С. Кукурудза подякував жінкам за приготування смачного обіду та привітав гостей і парафіян зі святом Миколая.

Головну доповідь виголосила п-і Т. Горохович з Торонта. Вона говорила про збереження здорової української родини. Доповідачка має професійні знання у вихованні дітей і на багатьох прикладах старалася передати ті знання зацікавленим батькам. Вона говорила, що батьки мусять на власних прикладах показати дітям любов і жертвенність до свого. Коли батьки разом з дітьми ходять до церкви і жертвують для неї, то цей добрий приклад діти, хоч і занехають на деякий час, але пізніше таки пригадають.

Святковий комітет приготував дитячу п'єску: „Стук, стук."... Чи тут живе жук?" і діти добре виконали їхні ролі. В ролях виступали: Андрій Кукурудза — Жук; Гануся Чорна й Галя Костюк — Шпаки; Слава Дячун і Леся Федак — Сови; Андрійка й Лізавета Бот — Зайчики; Володя Костюк — їжачок; Василь Легенюк — листоноша; Христина Федак — Ангел.

По-англійськи говорив до дітей п. Мирон Бойко. Він старався вияснити дітям про користь знання других мов. Короткими дитячими історійками він цікаво розповідав дітям про доцільність вивчення нашої мови. Звичайно, він підкреслив про його добре володіння українською мовою.

Свято закінчилось радісним приходом з подарками для дітей Св. Миколая (Андрій Чорний). Як звичайно, Св. Миколай давав чемним дітям подарки й наказував їм, щоб завжди були чемними. На велику втіху всіх присутних, того дня всі діти були чемними й давали найкращі обіцянки щедрому Св. Миколаю.

І так у радісній і гамірній атмосфері закінчились дитячі свята в нашій парафії.

Ліза Бот

КУЛЬТУРНА ПРАЦЯ ВІДДІЛУ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ У ВІННІПЕЗІ

В минулому 1978 - 79 році в липні на прохання Відділу КУК група танцюристів з Катедри Пресв. Трійці виступала на канадському святі державности, а в серпні того ж року, під час Фолкльорами Відділ приготовив у павільйоні Київ українські страви та частував відвідувачів. У вересні КУК допомагав в організації відзначування 45-ліття Великого голоду в Україні, а також допомагав у гостині ген. П. Григоренка, що відбулася в Інституті „Просвіти". Вкінці вересня Відділ дав поміч а організуванні Мистецької Ґалерії Вінніпегу взявши участь у фестивалі народного мистецтва. Чистий дохід з продажу у своїм Відділі 700.00 дол. передав Управі Галерії. В грудні КУК зайнявся висилкою одежі для бідних родин у Бразилії. В лютому 1979 р. відбулася зустріч з Н. Світличною, Відділ допомагав в організуванні зустрічі та був учасником її. 18 лютого КУК улаштував Річний Чай в залі Катедри Пресв. Трійці з виставкою кераміки і різьби. Вкінці лютого 1979 року Комітет Українок Канади улаштував Свято Героїнь з доброю мистецькою програмою, що відбулося в залі УНО.

На закінчення річної праці відбулася в травні 1979 року товариська зустріч з вечерою всіх членок в ресторані Сен Ріден.

Милою і зворушливою несподіванкою було, що пані Я. Паламарчук удекорувала голову С. Залозецьку корсажем та вручила дарунок і привітала від присутніх, подякувавши за її працю.

Річні збори Комітету Українок Канади відбулися 12 березня 1979 р. в залі Централі КУК. Збори відкрила голова С. Залозецька тихою молитвою. Проводила зборами голова крайової управи В. Бучинська, секретарювала А. Шевель. Протокол з минулорічних зборів відчитала секретарка А. Чемерис.

По звітах і дискусії, на внесок голови номінаційної комісії О. Коваль вибрано нову управу КУК на рік 1979/80 в такому складі: голова М. Левицька, уступивша голова С. Залозецька, перша заст. голови Д. Черевик, друга заст. голови Я. Паламарчук, рек. секретарка О. Чемерис, кореспонд. секр. М. Ковальчук, фін. секретарка Е. Конопельна, кореспонд. укр. преси Г. Онуфрійчук, кореспонд. англ. преси М. Кідрат, представникі до інших організацій: Жіноча Рада — О. Коваль, Клюб Добрих Сусідів — К. Продун, Інтер. Центр. — Н. Кінаш і А. Гриценко, Культ.-осв. Комітет — С. Чура, Я. Паламарчук, А. Каптій і С. Керелюк, архівар — А. Гриценко, телеф. — Г. Кінаш і Інст. Сліпих — А. Каптій. Контрольна Комісія: С. Шкреметка і А. Зубата, місцевий Відділ КУК — М. Левицька і Д. Черевик.

Галина Онуфрійчук, прес. реф.

50-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ ВАЙТА, МАН.

В неділю 16 вересня 1979 р. відділ ім. О. Кобилянської у Вайті святкував ювілей свого 50-ліття. Товариство було зорганізоване 1920 року.

Свято почалось Службою Божою, яку відправляв митр. прот. о. Дмитро Лучак, голова президії Консисторії УГПЦК і о. Василь Василів. Членки під час Панахиди за покійних членок держали прапори спущеними, так само членки з прапора сусідніх відділів.

По Службі Божій з церкви всі присутні перейшли до Народного Дому, де відбувся спільний обід, молитву перед обідом провів прот. Лучак. По обіді слідувала ювілейна програма. Голова відділу пані Анна Подольська представила гостей за столом — о. прот. Лучака, добр. Ю. Лучак, о. Василіва і добр. Василів, Теодору Гаврисишин і пані Ігнаш, голову відділу ім. Л. Українки з Вінніпегу. Три перших членки відділу — Гафія Олінек, О. Пацьорка і Марія Музика, які вистояли у відділі по 50 років. За переднім столом сиділи членки, що працювали у відділі 25 років та які мали бути відзначені того дня: Василина Мельничук, В. Прокіпчук, А. Андрушко, В. Дикун, М. Пробіжанська, Анна Подольська. Решта членок, що сиділи за столом, які працювали поверх 35 років у відділі: А. Я. Сисместрук, М. Тимчук, А. Онисько, а також делеґатки з інших відділів: Клавдія Долинчук, окружна представниця Пров. Екзекутиви, Т. Квасницька голова відділу з Толстой, А. Ковалюк з Ґардентону, А. Баран з Роза, пані Чоботар з Сірко.

По обіді всі членки стали в ряди, пройшли під такт музики, кожна зі своїм прапором, стали напереді і проспівали гимн Союзу Українок „За нами сестри" і „О Канадо". Хвилиною мовчанки вшанували пам'ять померших членок.

По цім відбулось офіційне відкриття програми. Голова відділу Анна Подольська вітаючи таке урочисте свято, гостей, членок вкоротці переповіла працю відділу за 50 років та прочитала прізвища голів відділів впродовж 50-ти літ. Агафія Олійник говорила в імени перших членок, перших початків за 50 років. Клавдія Долинчук, окружна представниця, представила голову Пров. Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу добр. Юстину Лучак і вшанувала її корсажем. М. Пробіжанська промовляла від тих членок, які 25 рокім працюють та які того дня одержали грамоти і корсажі: М. Пробіжанська, В. Мельничук, В. Прокіпчук, А. Андрушко, В. Дикун, А. Подольська.

Привіти відділові у Вайта з нагоди його золотого ювілею склали делеґатки — з Роза — А. Баран, Толстой — Т. Квасніцька, Ґардентону — А. Ковалюк, Сірко — Д. Чоботар, від Колеґії Св. Андрея — Т. Гаврисишин, пані Ігнаш — відділу Л. Українки з Вінніпегу, парох о. Василів, голова Нар. Дому Е. Подольський.

Слідувала також коротка концертова програма в якій виступали Ґ. Бугера, М. Поштар, Розалія і Анна Тодощук. На нашім святі були присутні гості п-во В. Вахни з Виндзору, п-во Халатурники з Ґімлі, а також гості з Давфину.

Ювілейна програма закінчувалась чайним прийняттям коло святочного

На знимці перший ряд зліва направо: Анна Онисько — секр., Магда Тимчук — касирка, Анна Подольська — голова, о. В. Василів — парох, Анна Ї. Сисместрук — секр., Ольга Пашорка — заст. голови; другий ряд: Анна Андрушко, Настя Тисарська — кухарка, А. Олійник, А. Ґавронська, В. Прокіпчук, Анна В. Сисместрук, М. Коновальчук, А. Зушман, Марія Музика, Ф. Сторожук, В. Ґловацька, Анна Стадник, В. Дикун, П. Пацьорка, Анна Ф. Сисместрук; третій ряд: Софія Сторожук, М. Шипит, Т. Телпаш, А. Бойчук, К. Стадник, Н. Пацьорка, П. Котик, К. Шипит.

стола, на якім були колачі, свічки, квіти і ювілейний торт. Голова Анна Подольська подякувала всім тим, що причинились до звеличення такого урочистого ювілею відділу ім. Ольги Кобилянської у Вайті.

Анна Сисместрук і
Анна Онисько — секретарки

ВЕЧІР ВІДЗНАЧЕННЯ
Келовна, Б. К.

В суботу вечером 22 березня в парафіяльній залі, Келовна, Б. К., відбулося вшанування членок відділу ім. Савелі Стечишин, які належать до Союзу Українок Канади 25 літ і більше.

Членки і гості засіли до вечері коло гарно вдекорованих столів, що їх прибрала пані А. Тодор. Молитву провів прот. о. Мороз. Предсідницею вечора була пані А. Воробець. Вона привітала заслужених членок, гості піднесли тост і заспівали їм „На многі літа".

Слідуючі членки були вшановані: Дора Марцишин, Павліна Гакман, Розалія Фик, Розалія Петращук, Наталя Іванишин, Галя Новосад, Софія Охітва, Розалія Олесків, Марія Мітран і Ґеня Барабаш.

Голова відділу Віра Гудима привітом всіх присутніх і представила бесідницю пані М. Вакалюк, голову Пров. Екз. на Бріт. Колюмбію. Пані Вакалюк переказала головніші частини загального З'їзду, який відбувся в Гамільтоні цього року. Вона також повідомила членок, що Келовна відділ дістав другу нагороду в кампанії на „Промінь". Вона передала реф. Н. Іванишин книжку „Буковинські взори" і поґратулювала за працю на „Промінь". І. Іванишин подякувала своїй помічниці Розалії Петращук за її поміч під час кампанії; і всім новим передплатницям.

По цім мандолінова оркестра, під проводом п. І. В. Іванишина, відограла чотири пісні: „Взяв би я бандуру", „Вестфалія Вальс", „Тиха Кубань" і „Танець Русалок".

Пан І. Ворончак, голова церковної громади передав привіт і побажав заслуженим членкам доброго здоров'я і витревалости до дальшої праці.

По цім було вручення грамот. Пані З. Талпаш і п. Я. Сорочинська читали короткі біографії а п. М. Вакалюк вручила грамоти. Пані Д. Марцишин, від заслужених членок, подякувала відділові і пані Вакалюк, за доручення грамот.

Зліва направо — пані: П. Гакман, Р. Фик, Р. Петращук, М. Вакалюк, голова Пров. Екзекутиви на Б. К., С. Охітва, Н. Іванишин, Д. Марцишин, Г. Новосад. Не були присутніми: Р. Олеськів, М. Мітран і Ґ. Барабаш.

Тут була музикальна точка — на фортепіяно грала п. Г. Новосад, а п. І. Іванишин на саксофон, такі пісні: Українська думка і В гаю зелененьким.

По цім була збірка на „Промінь", котра принесла $57.10.

Закінчено вечір молитвою, яку провів прот. о. Фик і гимном Союзу Українок Канади.

Н. Іванишин, реф. „Променя"

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК
Норт Бетлфорд, Саск.

Жіноче товариство ім. Олени Пчілки у Норт Бетлфорд, Саск., влаштувало гостинне прийняття, по обіді в неділю 18 листопада 1979 року, щоб відзначити своїх старших-заслужених членок.

Голова Ольга Ружецька відкрила ці сходини привітавши присутніх членок і покликала освітню референтку Савелю Лазарович, щоб вона перевела програму.

Сходини почато співом „Як славний Наш Господь". Тоді С. Лазарович удекорувала кожну членку корсажем і господині гостили всіх присутніх чаєм та тортами. Після чаю відбулося вручення подарунків. Ольга Ружецька і Марія Сохацька зайнялися цією справою.

На закінчення цієї програми було відспівано дві пісні — „На многі літа" і „Праця єдина".

Кінцеве слово сказала Савеля Лазарович, яка подякувала всім присутним членкам і гостям за їх участь у цих сходинах, та всім тим, котрі чимнебудь допомогли улаштувати ці сходини якнайкраще.

Зі збірки на цих сходинах прийшло з чаю $36.50, яку то суму призначено на журнал „Промінь".

Кароля Білик, реф. „Променя"

В ДЕНЬ УРОДИН
Монтреал, Кв.

Дня 24 листопада 1979 р. загостило багато приятелів до дому пані Анастасії Бабляк, яка відзначала день своїх уродин — 87-ліття народження.

Господарями цього свята були п-во Роман і Ширлі Пушкарі. Пані Анастасія Бабляк була дуже рада вітати гостей, та щиро подякувала за таку милу несподіванку.

Пані Бабляк, одна з наших перших членок відділу „Доньки України". Вона теж була довгий час головою товариства. Від початків існування громади пані Бабляк щиро працювала в громаді в жіночім товаристві „Доньки України". Завжди була жертвенна на церковні і громадські потреби. Вона ніколи не забувала і за свій журнал „Промінь", який любить читати. З нагоди своїх уродин пересилає $22.00 на пресовий фонд „Променя".

Бажаємо пані Бабляк щастя, здоров'я і многих літ, та ще багато уродин відзначати.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ІВАНА ІВАКА

Вілл Сант П'єр, Квебек

Бл. п. Іван Івак відійшов у вічність 7-го листопада 1978 року, залишивши у глибокому смутку: дружину Наталку з роду Древняк, дочок Олю Флемінґ і Славку Сандер з родинами, ближчу і дальшу родину в Україні, в Канаді й Америці та православну громаду Св. Юрія в Лашін, Кв.

У неділю, 11 листопада 1979 р. у церкві Св. Юрія, отець настоятель Григорій Планіда, при участі хору під диригентурою пані Тетяни Клемби, відправив поминальну Панахиду. Після Панахиди, усі присутні були запрошені до парафіяльної залі на поминальний обід, котрий на бажання дружини Покійного, приготовили членки місцевого відділу Союзу Українок Канади. Під час смачного обіду, присутні згадували Покійного Івана та його добрі діла, а членки відділу Союзу, склавши співчуття родині, провели у пам'ять Покійного збірку на прес. фонд „Променя" і виготовлення кліше. Збірка принесла $93.00. Усім жертводавцям щиро дякуємо.

Особливо дякуємо пані Наталці Івак, за те, що від себе подарувала: на церкву Св. Юрія $50.00, на місцевий відділ С.У.К. $20.00 і на „Промінь" $20.00. Хай канадська земля буде для покійного Івана Івака легкою. Вічна йому пам'ять!

Р. П.

З ГОСТИНИ НА „ПРОМІНЬ"

В місяці листопаді сусіди і приятелі завітали до нашого дому, щоб привітати нас з днем нашого народження. Ці наші дорогі гості привітали нас, побажали нам від Господа Бога доброго здоров'я і многих літ прожити і з нагоди нашого родинного свята склали $32.00 на прес. фонд журнала „Промінь", ми доклали решта і засилаємо $50.00 на пресовий фонд нашого журнала.

Тома і Анна Холоди,
Стирджес, Саск.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Відділ ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої незабутньої членки, бл. п. Василини Никіфорук, яка упокоїлась 19 листопада 1979 р. на 86 році свого життя, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині глибоке співчуття. Покійній вічна пам'ять.

За відділ — **Кароля Білик,** рефер.

— — — — —

Членки відділу ім. Олени Пчілки в Йорктоні кладуть китицю квітів на свіжу могилу бл. п. Анастасії Стечишин, заслуженої на громадській ниві видатної українки, одної з передових членок Союзу Українок Канади, яка упокоїлась у Келгарі 17 жовтня 1979 року і похоронена у Вінніпезі, в її світлу пам'ять складають $50.00 на „Промінь".

Родині покійної — дочці Євгенії, синам Орестові і Володареві з родинами щире спілчуття.

Левайна Вінтоник
голова

Орися Василишин
реф. „Променя"

— — — — —

У десяті роковини упокоєння нашої дорогої дружини, мами, бабуні і прабабуні бл. п. Вероніки Король, яка відійшла у вічність 19 грудня 1979 р. кладемо вінок нев'янучий квітів на її могилу та у світлу пам'ять покійної засилаємо $25.00 на „Промінь"

Муж Данило Король, діти — Ольга,
Євген, Стефанія, онуки і правнуки, Виндзор

— — — — —

На нев'янучий вінок у світлу пам'ять наших рідних — мами Анастасії Ілюк, братів Теодора і Юрія Ілюків та сестри Марії Вавринюк, яка упокоїлася 18 лютого 1979 року в Едмонтоні, складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Доминіка і Петро Гуменюки, Вінніпеґ

Складаю нев'янучі вінки з найкращих квітів у світлу пам'ять незабутніх о. Йосифа і добр. Катерини Тріськів, моїх родичів — Теклів і Михайла Процїв та родичів мого чоловіка Олени і Трофима Граблюк, в їх пам'ять засилаю $50.00 на „Промінь".

Всі вони дорожили релігійними і народними справами. Вічна їм пам'ять.

Анна Граблюк, Торонто

— — — — —

На свіжу могилу нашої дорогої мами, бл. п. Анастасії Стечишин, яка відійшла в засвіти 17 жовтня 1979 року, складаємо $50.00 як дар на журнал „Промінь".

Покійній віна пам'ять!

Дочка Ґеня Микитяк з родиною, Келгари

— — — — —

Замість китиці свіжих квітів на могилу нашої найдорожчої мами, бабки і прабабки, бл. п. Антонії Дереворіз в Кемсак, Саск., яка упокоїлась 30 січня 1974 року, у світлу пам'ять Покійної складаємо $15.00 на „Промінь".

Дочки — Маня, Євгенія і Орися,
Савт Ст. Марі, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої дружини, мами і бабуні, яка упокоїлась 17 лютого 1969 року, складаю 10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Орися Май з родиною,
Ст. Кетеринс, Онт.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки у Ватерфорді, Онт. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Михайла Михайлини, бувшого члена нашої Церкви Св. Покрови у Ватерфорді, в його пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь". Покійному вінча пам'ять. Родині щире співчуття!

За відділ — **Рузя Галик,** секр.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

В місяці жовтні 1979 р., приятелі та друзі Ольги Ковч улаштували вечерок-відвідини в її домі, щоб відмітити 50-ті уродини її, та зложити побажання. Ініціяторка гостини пані Е. Савицька привітала соленізантку короткою промовою та згадала вкоротці про життєвий шлях пані Олі і висловила щедрі побажання від присутніх. Пані М. Зимовець вручила ювілятці корсаж-квіти, і поданий був від всіх присутніх подаруночок. При цім всі відспівали „На здоров'я Тобі" і „На многі літа".

Зворушена такою милою несподіванкою і приємністю від своїх друзів і свід своєї доні Люби, яка приїхала спеціяльно з Оттави на цей вечерок, — Оля не мала слів, щоб належно всім подякувати. Вона поздоровила всіх, подякувала Богу за гарних друзів іпобажала всім таких щасливих уродин.

У веселім настрою і приємній атмосфері гості щераз поодиноко висловлювали свої побажання Олі, коли вона по перекусці поділилась своїм уродинним тортом.

Пані Ольга Ковч здобула собі пошану і любов між друзями, бо вона сама є ласкавою і своєю щирістю помагає ближнім у їх тяжких переживаннях та потребах і коли приймає на себе обов'язок, то виконує до кінця все гарно і здисципліновано.

Ольга вже довший час є членкою церковно-світського хору при Соборі св. Софії і членкою відділу Доньки України Союзу Українок. Вона була членом Дорадчої Ради СУМК, а тепер є головою Музейного кутка при відділі Доньки України.

У трудних умовинах, без мужа і без батьків, які відійшли у вічність у ранньому віці, Оля сама виховала дітей в українському дусі, дала їм вищу освіту і сама вечорами здобула бакалавра (В. А.), бо днями мусіла працювати поза домомо. Старша доня Ганя Ковч тепер учителює в Едмонтоні, а молодша Люба, закінчує студії як мед-сестра.

Ми просимо Всевишнього, щоб і надалі Він дав Олі сили до щоденної та громадської праці, — і так як золоте проміння сонця огріває і освітлює усі стежки, нехай воно освітлює і надалі в теплім її життя ще на многі многі літа!

Щоб залишився вечерок, як мила згадка і корисне діло, присутні гості зложили 40 дол. на журнал „Промінь" і 15 дол. на кліше.

Приятелька

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-І АННИ ХАБИ

З нагоди 80-літнього ювілею народження п. Анни Хаби, діти запросили всю родину аж з так далека як Каліфорнії, Оттави, Ванкуверу, Вінніпеґу й Калґарі і в суботу 18 серпня 1979 р., влаштували родинну забаву для своєї дорогої мами.

Ця величава гостина розпочалась вдячним Молебнем за здоров'я Ювілятки в Українській Православній Церкві Св. Трійці в Редвотер, що очолив протопресв. о. Григорій Василів. Опісля відбулося ювілейне прийняття в Народному Домі, де столи вже були приготовлені смачною їжею на столах вдекорованих квітами.

За головним столом засіли о. Василів з добродійкою, Ювілятка Анна Хаба, тітка ювілятки 90-літня п. Анна Ластівка, п. Клапків, п. Візнюра та діти. На ювілеї були присутні три дочки: Марія, Адрія, Тилі й син Петро, всі з внуками, а всіх гостей було 100 осіб. Гостинну церемонію перепровадив п. Володимир Хаба з Восетни. Гарно було бачити як по

вечері діти з внуками переходили попри головний стіл і обдаровували маму - бабусю живими гвоздиками.

Головними промовцями були зять Володимир Хаба і Юрко Хаба, що представили Ювілятку від початків її побуту в Канаді. Пані Анна Хаба народилась в селі Чорноківці Великі повіт Гусятин. Там і вийшла заміж за Семена Хабу, що в 1928 році, шукаючи кращої долі своїм дітям виїхав до Канади, а в рік пізніше спровадив і Анну з дітьми, які поселилися на фармі в Коронадо, Альберта.

Там прожили на фармі 35 літ, а в листопаді 1964 році переїхали до міста Редвотер вже на сталий відпочинок. Та перед кількома роками дорогий муж Семен Хаба відійшов до вічності. Анна Хаба хоч вже в літах, однак є працьовитою при сестрицтві, очитаною, а до того й жертвенною, защо церковні члени її шанують.

Пані Хаба є доброю членкою нашої Української Православної Церкви, стало учащає на Богослуження, а до того цікавиться українським життям, та передплачує нашу пресу. В такому дусі виховала теж і своїх дітей. З нагоди свого Ювілею пані Анна Хаба передала $100.00 по половині на „Промінь" і Колегію св. Андрія у Вінніпезі. За жертви щира подяка, а Ювілятці бажаємо ще багато добрих літ.

Присутній

СПОВНИЛОСЬ ДАВНЕ БАЖАННЯ!

Вже кілька років, ще за життя сл. п. добродійки Леонії Слюзар, яка була одною з ініціяторів, пляновано зорганізувати український музей в Монтреалі при соборі св. Софії. Збирали музейні експонати, які доводилось переховувати в приватних домах. — Але ось в неділю 30-ого вересня ц. ц., зараз по Службі Божій, заходом членок С.У.К. відділу Доньки України, відбулось відкриття музейного кутка в новому організаційному приміщенні. Давне бажання вдалось здійснити, хоча й в скромних, початкових рамцях.

Церемонію відкриття, в присутності чисельних відвідувачів розпочала голова відділу пані Євгенія Підвисоцька. Вона, привітавши присутніх, попросила голову Святософійської громади пана Василя Дмитрука й почесну голову відділу пані Анастасію Колісник-Добромиль перетяти стрічку.

Після цеї формальності п. В. Дмитрук привітав організаторів і присутніх і побажав успіхів в тій ділянці праці підкреслюючи її важність.

Відтак отець Ігор Куташ відправив Молебень і посвятив приміщення, як також висловив слова признання за послідовність праці товариства.

Пані Ольга Ковч, голова місцевого музейного комітету, подякувала присутнім за участь і пожертви на ту ціль, як також висловила надію, що з Божою поміччю цей музейний куточок повинен розвинутись і стати філією нашого канадського музею С.У.К., бо так як інші провінції так і Квебек потребує мати наочний доказ наших мистецьких надбань виставлених в відповідному приміщенні.

Пані Оля Ковч подякувала тим, що вже подарували експонати й закликала провадити надалі кампанію для їх збирань, бо багато наших людей тримає цінні речі по куфрах і навіть не здають собі справи в їх мистецькій вартості. Вона дякувала музейному комітетові за співпрацю й закликала до дальшої праці в користь української справи, української церкви й українського народу.

Опісля був поданий чай з смачним печивом і в гарній товариській атмосфері продовжувалась гутірка й виміна думок на біжучі теми.

Галина Сенишин

МУЗЕЙНИЙ КОМІТЕТ С.У.К. ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Зліва — перший ряд: п. М. Текела, п. В. Ваверчак, п. О. Ковч — голова музейного комітету, п. О. Русин, п. Г. Сенишин. Другий ряд: п. Е. Підвисоцька — голова відділу, п. Е. Савіцька, п. Г. Мельник, п. М. Зимовець, п. О. Шевчук. Неприсутні члени комітету: п. А. Демитрак, п. З. Роніш і п. М. Нєма.

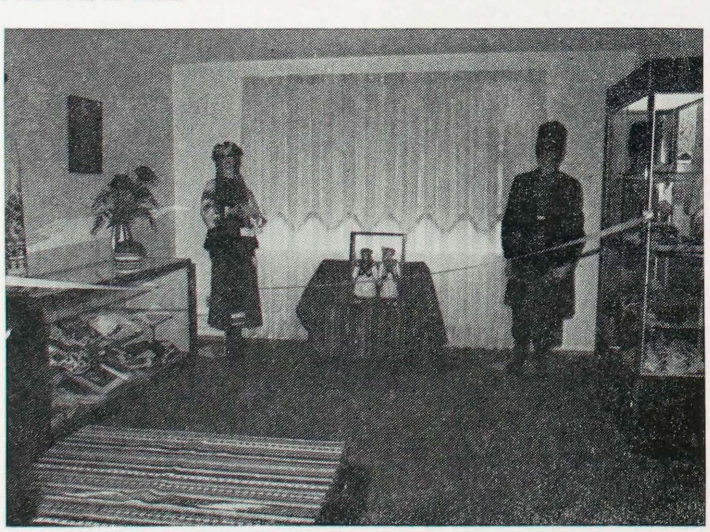

Кімната з музейними експонатами в організаційному будинку при соборі св. Софії в Монтреалі.

ДЕНЬ ПОДЯКИ
Келгарі, Альберта

В неділю 14-го жовтня 1979 року Свято - Володимирська Громада в Келгарах урочисто відсвяткувала День Подяки. На Богослуження прибуло багато членів, гостей, з родинами, щоб подякувати Богові за Його опіку, та за багаті дари, якими Бог обдарував всіх нас в цьому році.

Після св. Літургії усі перейшли до Культурного Осередку на традиційний обід. Чудово удекоровані столи, а на них смачні наші українські стра-

ви. Приємно радіє душа споглядаючи, як родичі з дітьми займають місця біля столів. Наші дорогі трудівниці членки Союзу Українок Канади, не полінувались приготовити смачний обід. Отець диякон Василь Макаренко переводить молитву, а о. настоятель митр. прот. Юрій Туржанський, благословив поживу.

Культурний Осередок, церква, розположені в дуже гарному мсіці. Під горбом і через простори вікна простягається чудовий краєвид; ріка, а за рікою видно велику частину міста. Тихенько пливе ріка... і мимоволі думки линуть в минувшину, здається що все так недавно було... що на рідній Україні теж святкували День Подяки. Свято це святкували в інший спосіб, це були обжинки. В уяві оживають давно забуті картини, одна за одною переходять як на екрані. Останній сніп, пісні женців, які йшли з поля несучи господарям вінок збіжжя. Співом викликали господарів, які виходили, щоб зустріти женців. Після того починалась велика гостина, після якої музика і спів. Це все так давно було, тільки в душі лишились незатерті спогади...

Голова відділу пані Марія Чернецька, яка була господинею цього свята, як годиться представила головний стіл. „Сьогодні в нас подвійне свято: День Подяки, та відвідини голови Крайової управи, як також і членок провінційної управи Союзу Українок Канади". Заступниця голови пані Анна Крупник причепила корсаж пані Надії Боднар, а пані Чернецька в дуже гарний спосіб привітала дорогих гостей і присутніх. Висловила велику радість з відвідин наших провідниць.

Програма була коротка, але дуже гарно й уміло переведена. Голова громади о. диякон В. Макаренко привітав о. настоятеля, гостей з Едмонтону та всіх присутніх. Коротенько зупинився на значенні цього свята, та побажав якнайкращих успіхів для нашого жіноцтва.

Крайову голову представила добр. З. Туржанська. Між іншим добродійка підкреслила, що святкуючи День Подяки, ми вітаємо у себе дорогих гостей. Подякували Богові за всі добродійства в наших родинах, та за успіхи в нашому організаційному житті, і просили Його опіки на слідуючий рік. Ще один рік проробленої праці відходить у вічність, а на зміну йому прийдуть нові турботи, нова праця.

Пані Надія Боднар, народилась в родині покійних о. прот. і добр. Петра Мельничуків. Виховувалась в дусі українському, з дитинства навчилася від своїх родичів працювати віддано в молодечій організації СУМК, пізніше в Союзі Українок Канади. Очолювала відділ при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, була провінційною головою, а на останньому крайовому З'їзді була вибрана головою Союзу Українок Канади.

Пані Надія Боднар, подякувала добр. Туржанській, привітала всіх присутніх, і дала признання відділові у Келгарах, за їх віддану працю. Доповідь голови була дуже гарна. Говорила вона про надходячий Провінційний з'їзд, та про Рік Дитини.

Пані А. Крупник подякувала, крайовій голові за цікавий доклад. Між іншим пані Крупник сказала: що „такі відвідини є дуже побажані в нашому відділі, бо ми є одинокий відділ, який віддалений найдальше на південь від централі".

Від провінційної управи промовляла пані Пелех, яка в своїому слові зупинилась над навчанням української мови, інформуючи присутніх про стан шкільництва в нашій провінції.

На кінцеве слово попросила предсідниця митр. прот. Ю. Туржанського, який сердечно привітав гостей, та присутніх. Підкреслив, що такі відвідини, як сьогодні, скріплюють єдність товариства, підносять на дусі відданих працівниць. Місцевому Товариству дав велике признання за їхню працю, і побажав добрих успіхів на будуче.

Пані Чернецька подякувала о. Настоятелеві за кінцеве слово і сказала, що це День Подяки залишиться на довго в пам'яті, сьогодні ми виходимо звідси підбадьорені на дусі. Перед нами, Дорогі Членкині, багато праці, прошу не стіймо осторонь, а всі, як одна родина, станьмо до праці. Побажала скорого виздоровлення для Голови Провінційної Управи пані М. Фербей, яка не могла бути присутнею через слабість.

Молитвою Достойно, закінчено наше Свято.

На організаційний фонд зложив місцевий відділ $80.00, а пані Олена Коваль від себе $50.00.

Добр. З. Туржанська, секр.

ДОНВЕЛ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 6 грудня 1978 року у Народнім Домі. Сім членок було присутніх.

Збори відкрила голова Лилія Петрів, молитвою і хвилиною мовчанки у пошану відійшовших у вічність членок.

Слідували звіти заряду, і контрольної комісії яка потвердила фінансовий звіт. Голова у своїм слові склала сердечну подяку за щиру кооперацію і співпрацю, хоч нас є таке мале число, однак усі членки сповняють своє завдання щиро і в єдности.

Діяльність відділу: впродовж року відбулося 9 місячних зборів і двоє засідань заряду. На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі, а також цікаві статті з „Променя" і дискутуємо над прочитаним.

Улаштовано спільну вечерю для учительських зборів і видали перекуски на бінго і забави.

Тов. жертвує на такі цілі, Нар. Дім, церкву, Інститут Петра Могили, Музей і на добродійні канадські організації, Червоний Хрест, на калік та інші.

Цього року у касі осталось $1,849.49.

Заряд на рік 1979. Наша довголітня голова пані Лелія Петрів просить щоби її звільнити хоч на один рік. З жалем сповнили її бажання, звільнили так дорогу провідницю, яка так уміло провадила своє завдання. Вибрали пані Гелену Симбалісту, наша наймолодша членка, одноголосно, з сердечним побажанням найкращого успіху.

Заряд на 1979 рік: почесна голова — Олександра Розновська, голова Гелена Симбаліста, заст. голови — Антонія Копелчук, рекорд. і фінансова секретарка — Петруня Процишин, касирка — Анна Маковська. Контрольна комісія — Стефанія Шаковська, Ан. Копельчук. Освітний і програмовий комітет — Анна Маковська, Софія Маленович, Гелена Симбаліста. Господині — Антонія Копельчук, Софія Маленович, Гелена Симбаліста і Ірина Кіндрат. Комітет відвідування хворих — Стефанія Жуковська, П. Процишин.

Редакції нашого журналу „Промінь" бажаємо кріпкого здоров'я і найкращого успіху на майбутнє.

Петруня Процишин, секр.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

БЛЕЙН ЛЕЙК І КРИДОР, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ХАРИТІ КОНОНЕНКО

Річні збори відділу відбулися 17 листопада в домі Гані Боднарчук. 14 членок були присутні. Збори відкрила голова відділу Катерина Парчевська, привітала всіх щиро-сердечно і провела молитву „Царю Небесний". Звіти з діяльности відділу за 1979 рік слідували. Відділ відбув 8 місячних зборів. На зборах читали обіжники і пильно роздумували над важними порадами централі і де лише можливо старалися виконувати. Також на кожних зборах співали церковні пісні і народні. Радили над проєктами.

Впродовж року з продажі білетів і продажі варенників ще придбали 520.00 на Музейний фонд і цим довершили свою намічену квоту 1,000.00 дол. на Музей. В додатку реф. архіву і музею зібрала членські вкладки і пожертви до Музею.

Ходили колядувати на церкву і також мали Великий чай і продаж печива. Спільний празниковий обід біля церкви на Св. Петра і Павла відбувся урочисто і приємно.

Членки співпрацювали з іншими льокальними організаціями — бенкет — прихід на новий „Нирсінґ Гом", як також і в друге бенкет і програма привітати і вшанувати новоприбулого лікаря до нашого міста; а в третє — величавий бенкет вшанувати піонерів міста Блейн Лейк і околиці. Наш відділ входить у комітет „Селебрейт Саскачеван" (1980) і вже робить пляни відзначити цей рік якимсь культурним проєктом.

Наш відділ подарував до бібліотеки в державній школі три книжки "Ukr. Canadian", Ukrainian Embroidery Designs and Stitches і Pysanka — The Ikon of the Universe. Вислали до „Променя" Різдвяні побажання і на нев'янучий вінок покійним членам, також на Пров. Стипендійний Фонд і на Пров. З'їздовий Фонд. Висилаємо щороку наж буджет до централі.

Заряд на 1980 рік: Катерина Парчевська — голова, Маланка Човганюк — заст. голови, Марія Цьона — секретарка, Анна (Ганя) Боднарчук — касирка; Доглядачка хворих — Ґеня Грицюк; реф. „Променя" — Марія Цьона; реф. архіву-музею — Ганя Боднарчук. Сестриці — Анна Солодюк, Маланка Човганюк і Ґеня Грицюк. Контрольори: Ґеня Грицюк і Маланка Човганюк.

Марія Цьона, секр.

МАЗЕПА, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відбулися 8 листопада 1979 року в Народнім Домі, 14 членок було присутніх. Голова Дорис Маковська відкрила збори молитвою і хвилинкою мовчанки. Предсідницею зборів була Ольга Маковська.

Слідували звіти заряду. Голова у своїм слові склала сердечну подяку всім членкам за їх гарну кооперацію впродовж року. За рік членки відбули 11 місячних зборів, одно засідання заряду. На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі і Провінційної Екзекутиви і цікаві статті з „Променя".

Діяльність за рік: Товариство влаштувало впродовж року один похоронний обід, осінню вечерю, роковини Шевченка, День Матері, День Подяки та бінго і храм.

Відділ складає поважну суму грошей на всяку добродійну працю. Посилаємо квіти і карточки-поздоровлення хворим членам до шпиталю, померším членам купуємо вінок. Обмінюємось дарунками на зборах у святочний місяць січень. Виконуємо свої зобов'язання до централі Союзу. Маємо представницю до оселі „Тризуб" коло Кристал Лейк — Дорис Маковська. Маємо представницю до „Ґейтвей Лодж" у Канорі — Ольга Маковська. Посилали делегатку на Провінційний з'їзд до Саскатуну.

В касі цього року нам осталось $4,846.48. Товариство жертвує на місцеву церкву, на Народний Дім, оселю „Тризуб", „Телемірака", Стипендійний фонд і всякі інші канадійські організації.

Заряд на рік 1980: почесна голова — Марія Ягольницька, голова — Дорис Маковська, заст. голови — Адріянна Ягольницька, рекордова і кореспонденція секретарка — Ольга Маковська, заступниця — Іванна Завісляк, касирка — Катерина Король, фін. секр. — Савеля Король. Контрольорки — Катерина Корній і Мілька Киба. Прогр. комітет: Іванна Завісляк, Марлін Король і Анастасія Ковалишин. Господині: Ліна Король, Вікторія Король, Анастасія Ковалишин і Розалія Киба.

Членки з Мазепи бажають журналові „Промінь і його редакторці всього найкращого та доброго успіху на майбутнє.

Ольга Маковська, рек. секр.

КАДЕТ-ЕЙЛШЕМ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. О. ПЧІЛКИ

Річні збори нашого відділу відбулися 21 листопада 1979 року, в домі Анни Н. Козунь в присутности 15 членок.

Збори відкрила голова Марія Юзва, яка була також предсідницею зборів. Збори відкрито відспіванням „Достойно". Секретарка Анна Н. Козунь здала звіт рекордовий. Касирка Ольга Звоздецька здала звіт фінансовий.

Діяльність товариства за рік: Впродовж року відбулося 8 місячних зборів і 2 засідань заряду, Спільне Свячене, храмовий обід, дали поміч з обідом підчас Польового Богослуження, яке цього року відбувалося в Гронлид, Саск. Відсвяткували День Матері малою програмою. Видали один поминальний обід, одну курячу вечерю, два випродажі печива, відвідали старечий дім в Нипавин, Саск. з програмою і перекускою. Наш відділ відбуває місячні збори по домах членок разом з перекускою і розігравкою, речі які приносять членки по черзі.

Впродовж року наш відділ жертвував на такі цілі: на церкву $140.00, на Нар. Дім $156.41. на Пансіон Іларіона $100.00, на „Промінь" $20.00, на організаційний фонд $25.00.

Фінансовий звіт: з 1978 року осталось $2,326.73, прибутки в 1979 році $3,393.49, видатки в 1979 році $1,779.66, в касі осталось $3,940.56.

Заряд на 1980 рік: голова — Марія Юзва, заст. голови — Марія Рудей, секретарка — Анна Н. Козунь, касирка — Ольга Звоздецька, контрольорки — Ірина Рудей, Маруся Козунь, Олена Ободяк. Господині — Варвара Козунь, Анна Н. Козунь, Софія Черепущак, Анна А. Козунь і Зеновія Звоздецька. Сестриці до церкви — Анна А. Козунь, Параня Рудей і Софія Черапущак. Відвідування хворих — Ірина Рудей, Марія Юзва, Олена Ободяк. Референтка Музею — Ольга Козунь.

Анна Н. Козунь, рекорд. секр.

ВОНИ ПОСВЯЧУЮТЬ СВІЙ ТРУД ДЛЯ ЖУРНАЛА

Пані Анна Корній, референтка „Променя" у відділі ім. Лесі Українки в Гамільтоні, замешкала в Бирлінґтоні.

Пані Анастасія Микитюк, довголітня секретарка і референтка відділу ім. Кн. Ольги у Вернон, Бе К.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Василина Клапій — Едмонтон	$65.00
Олена Коваль — Келґари, Альберта	25.00
Анастасія Бабляк — Монтреал	22.00
Софія Кушнірик, Виниярд, Саск.	15.00
П. Стефанюк, Едмонтон	12.00
А. Ґурський, Мелфорт, Саск.	10.00
С. Шпитковська, Бімзвил, Онт.	10.00
К. Сосницька, Монтреал	10.00
Параскевія Матвійчук, Брендон	10.00
А. Стандрик, Давфин, Ман.	10.00
Г. Векарчук, Монтреал	7.00
Людмила Мулевич, Торонто	5.00
Марія Король, Кемсак, Саск.	5.00
Марія Тембіковська, Четам, Онт.	5.00
Анастасія Мартинюк, Парма, ЗСА	5.00
Добр. З. Туржанська, Келґари, Альберта	5.00
Павліна Андрусяк, Келгари, Альберта	5.00
Анеля Топоровська, Пайн Ривер, Ман.	5.00
Єлена Романюк, Саскатун	5.00
Добр. П. Свириденко, Содбури	5.00
Марія Качура, Бімзвил, Онт.	4.00
Наталя Чабалка, Торонто	4.00
Анна Боєчко, Радвей, Альберта	4.00
Марія Марко — Вінніпеґ	4.00
Наді яДанкович, Овквил, Онт.	4.00
Ольга Слюзарчук, Едмонтон	4.00
Текля Куриш, Едмонтон	4.00
С. Ґриба, Кадворт, Саск.	4.00
А. Гузій, Вінніпеґ	3.00

По **$2.00:** добр. Марія Хом'як — Едмонтон, М. Зимовець, А. Гринів і О. Ковч — Монтреал, Дж. Барабаш — Келовна, Анна Ґенґа — Лашін, Марія Іванишин — Кадворт, С. Хомик — Монтреал, Марія Боднарчук — Мелфорт, Олена Маковецька, Чатам, Катерина Шмігельська — Торонто, Олена Сірота — Торонто.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана, рефер. Софія Гриник, передплати	$288.00
Йорктон — Відділ О. Пчілки, рефер. Орися Василишин, передплати	208.00
Брентфорд — Відділ Л. Українки, рефер. А. Пережак, передплати	144.00
Кадворт — Відділ Кн. Ольги, рефер. С. Ґриба, передплати і пресовий фонд	78.00
Ванкувер — Відділ Лесі Українки, рефер. Люба Кут, передплати	88.00
Келовна — Відділ С. Стечишин, рефер. М. Гарасимів, передплати	72.00
Тандер Бей — Відділ О. Пчілки, рефер. З. Зміївська, передплати	70.00
Канора, Саск. — Відділ М. Маркович, рефер. С. Левко, передплати	60.00
Монтреал — Відділ Доньки України, рефер. Т. Сидоренко, передплати	60.00
Толстой, Ман. — Відділ Кн. Ольги, рефер. Клавдія Долинчук, передплати	56.00
Роблін — Відділ Доньки України, рефер. Анна Горбай, передплати	50.00
Виндзор — Відділ Л. Українки, рефер. С. Коростіль, передплати	40.00

СПРАВЛЯЄМО ПОМИЛКУ

У виказі індивідуальних пожертв в числі з січня ц. р. було неправильно подане проголошення; має бути: Пані Параня Довганюк, Едмонтон, з нагоди дня уродин і гостинного прийняття в її домі склала як дар $50.00 на „Промінь".

Пані Довганюк за неточність надрукованого щиро перепрошуємо.

Редакція

Довкола дому

Стефанія Кульба

КАПУСТА НАЧИНЮВАНА М'ЯСОМ (STUFFED WHOLE CABBAGE)

1 головка капусти
1 ф. меленого м'яса (свинини)
1 січена цибуля
1 горнятко сухариків
¼ горнятка молока
1 яйце — розбите
1 ложечка солі
¼ ложечки перцю
3 скибки солонини або бекону
1 горнятко бульйону
½ горнятка помідорової юшки

З обчищеної і промитої білоголової капусти вирізати качан так, щоб головка залишилась цілою. Капусту залляти кип'ячою соленою водою, щоб прикрила і накрити покришкою. Коли закипить, відкрити на хвилину, відтак варити дальше під покришкою около 10 хвилин. Коли зм'якне, відцідити.

Приготовити начинку з м'яса:

Вимішати м'ясо, цибулю, сухарики, молоко, яйце, сіль і перець. Наложити начинку поміж листочки капусти. Зав'язати ниткою щоб головка мала вигляд цілої.

Дно ринки (дач авен) виложити кусочками беконом або солониною і уложити капусту. Підолляти бульйоном і томатною підливою. Накрити і пекти на 350° одну годину.

Готову капусту нарізати порціонними кусками і при подачі на стіл поливати підливою в якій вона тушкувалась.

— — —

МЕДІВНИК (HONEY CAKE)

8 яєць
1 горнятко цукру-мучки
1 горнятко рідкого меду
¼ горнятка оливи (Mazola oil)
2 горнятка Сванс Давн борошна (cak flour)
2 ложечки соди до печення
1 ложечка цинамону
1 ложечка гвоздиків

Жовтки втерти з цукром; додати до того меду і оливи. Добре вимішати. Окремо пересіяти три рази борошно з содою до печення, цинамоном і гвоздиками. Білки вбити на шум. Додавати до медової маси пересіяне борошно, мішаючи на переміну з шумом із білків. Виложити до вимащеної тортівниці і пекти в вигрітій печі на 300° одну годину.

— — —

HONEY CAKE TORTE

1½ cups flour
1 tsp. baking powder
½ tsp. baking soda
¼ tsp. salt
½ cup fruit sugar
1 tsp. cinnamon
½ cup honey
grated rind of ½ lemon
½ cup oil
5 eggs (large) separated
¼ tsp. cream of tartar

Sift first 6 ingredients in a large bowl. Make a well, put honey, oil, grated rind and 5 egg yolks and flavouring stir well with a spoon. — Beat egg whites with cream of tartar — **do not underbeat.** Fold in to the first mixture. Put into a ungreased angel cake pan. Bake for 55 minutes 325°. Turn pan upside down to cool.

FILLING

1 package Vannilla Pudding Mix
2 tbsp. instant coffe
1¼ cups milk
¾ lb. sweet butter
1 cup fruit sugar
1 tsp. vanilla

Mix coffee with pudding mix and stir in milk, cook stirring all the time (to keep smooth) till it boils. Cool and chill. Cream butter gradually adding sugar (slowly). Then add pudding one teaspoon at a time at a slow speed. Put filling in between layers (slice cake into 3 parts) and on top.

Подала Марія Кушнірик

— — —

ПЕТРУШКА

Свіжу дрібно нарізану зелень петрушки додають до перших і других страв, що надає їм приємного запаху, поліпшує зовнішній вигляд і вітамінізує їх. Корінь петрушки солодкуватий на смак і має приємний запах, використовується при виготовленні перших страв, соусів при варенні риби і тушкуванні м'яса.

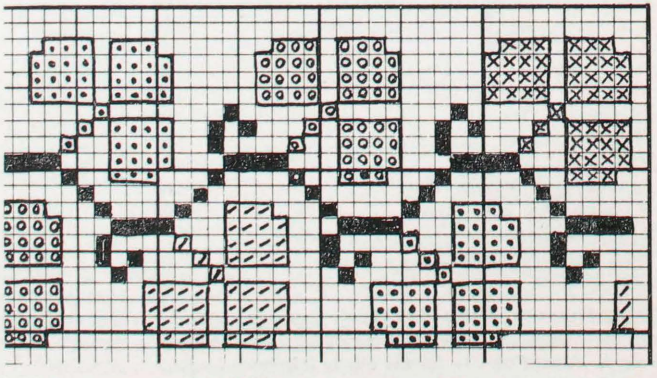

■ — чорна — 310 DMC; ○ — жовта — 742;
● — зелена — 905; / — помаранчева — 947;
× — червона — 316

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД

НА З'ЇЗДІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ГАМІЛЬТОНІ — В СЕРПНІ 1979

Відділ ім. Лесі Українки — Вінніпеґ	$150.00
Відділ ім. Софії Русової — Лонґ Бренч, Онт.	100.00
Відділ ім. Лесі Українки — Гамільтон	100.00
Пров. Екзекутива Союзу Українок — Східня Канада	50.00
Відділ Доньки України — Монтреал	50.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Ґрімзбі, Онт.	50.00
Відділ ім. Лесі Українки — Виндзор	50.00
Відділ ім. Барвінок, Ошава, Онт.	50.00
Пані А. Тимощук — Сейнт Кетерінс, Онт.	50.00
Відділ ім. Олени Пчілки — Норт Бетлфорд, Саск.	50.00
Відділ ім. Доньки України — Роблін, Ман.	50.00
Відділ ім. Олени Пчілки — Йорктон, Саск.	50.00
Відділ ім. Кн. Ольги — Вінніпеґ	50.00
Відділ Союзу при Церкві Св. Андрея — Едмонтон	50.00
Відділ ім. Лесі Українки — Ванкувер	50.00
Пров. Екзекутива Союзу Українок в Манітобі	50.00
Відділ ім. Лесі Українки — Сейнт Кетерінс, Онт.	40.00
Відділ Св. Анни — Скарборо, Онт.	30.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Волей Сурей, Б. К.	30.00
Відділ ім. Лесі Українки — Едмонтон	30.00
Відділ ім. Лесі Українки — Оттава	25.00
Відділ ім. Кн. Ольги — Торонто	25.00
Пані Стефанія Кульба — Монтреал	25.00
Відділ ім. Кн. Ольги — Едмонтон	25.00
Пані Наталка Фарина — Едмонтон	25.00
Пані Ангелина Павлик — Вінніпеґ	25.00
Наталія Когуська — Вінніпеґ	25.00
Відділ ім. Лесі Українки — Давфин, Ман.	25.00
Пров. Екзекутива Союзу на Бр. Колюмбію	25.00
Відділ ім. О. Басарабової — Васетна, Альберта	25.00
Відділ ім. Л. Українки — Форт Френсес, Онт.	25.00
Відділ ім. О. Басарабової — Вакав, Саск.	25.00
Відділ ім. Олени Пчілки — Тандер Бей	25.00
Відділ ім. О. Басарабової — Гефорд. Саск.	25.00
Відділ ім. Лесі Українки — Овкборн, Ман.	25.00
Пані Л. Митрук — Ванкувер	25.00
Відділ О. Басарабової — Тандер Бей	25.00
Пані М. Пилипюк — Гамільтон	25.00
Пані Ольга Ганночко — Едмонтон	20.00
Пані Анна Звоздецька — Едмонтон	20.00
Пані Марія Сулима — Едмонтон	20.00
Відділ ім. О. Басарабової — Калґари	20.00
Пані М. Лебедович — Сурей, Б. К.	20.00
Добр. Юстина Лучак — Вінніпеґ	20.00
Д-р Савеля Стечишин — Саскатун	20.00
Віддлі ім. Кн. Ольги — Лашін, Кве.	20.00
Пані Оля Завісляк — Вінніпеґ	20.00
Д-р Ганна Янішевська — Торонто	20.00
Д-р Зоя Плітас — Торонто	20.00
Пані Марія Вакалюк — Ванкувер	20.00
Пані Дарія Кейр — Манотік	15.00
Пані Марія Іванець — Брентфорд, Онт.	15.00
Пані Юлія Головата — Торонто	10.00
Пані П. Ігнаш — Вінніпеґ	10.00
Пані Марія Білоус — Давфин, Ман.	10.00
Пані Соня Бейзик, Вінніпеґ	10.00
Пані Є. Єленяк — Едмонтон	10.00
Пані Єлисавета Прокопчук	10.00
Пані Софія Гриник — Едмонтон	10.00
Пані Марія Лазарук — Едмонтон	10.00
Пані Радчук — Гамільтон	10.00
Пані Анна Фігус-Ралько — Торонто	10.00
Пані А. Корній — Бирлінґтон, Онт.	10.00
Пані Теофіля Лиса — Ґрімсбі, Онт.	10.00
Пані М. Сваліс — Гамільтон	6.00
Пані О. Радчук — Гамільтон	5.00
Пані М .Яремко — Бирлінґтон	5.00
Пані Михаліна Нема — Монтреал	10.00
Пані Т. Олеськів — Гамільтон	5.00
Пані С. Козак — Гамільтон	5.00
Пані С. Василишин — Едмонтон	5.00
Пані Наталя Дептух — Едмонтон	5.00
Добр. Марія Керніцька — Вінніпеґ	5.00
Пані Христина Улян — Галіфакс	5.00
Пані Я. Підвисоцька — Сейнт Лорент	5.00
Пані Катерина Баюс — Гамільтон	2.00
Пані Л. Поплавська — Гамільтон	2.00
Разом	$2,135.00

НЕМА КРАЩОГО І ВАРТІСНІШОГО ДАРУНКА

ЯК ДОБРА КНИЖКА

1. **Українські діти — наше майбутнє**
   Збірник есеїв з нагоди Року Дитини, ціна $7.00, пошта 30 ц.
2. **Українське дошкілля**
   Збірник виховних матеріялів, ціна: $20.00, пошта 60 ц.
3. **Не одним хлібом живе людина.**
   Рел. есеї, ціна $3.00, пошта 30 ц.

ЗАМОВЛЕННЯ:

CHILDREN'S CARE GROUP
16 Rivercrest Road
Toronto, Ontario, Canada
M6S 4H3

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

щиро бажає

ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ В РЕДЖАЙНІ

Центральній управі Союзу Українок, Провінційним екзекутивам, Зарядам місцевих відділів, редакції „Променя", членкам Союзу по всіх відділах та їх родинам.

Галя Клапущак, голова **Катерина Пасека,** секр.

P 0-13 JAN 78
LIBRARY OF ST JOHNS
UKR ORTH WOMENS ASS'N
10611-110 AVE
EDMONTON ALTA T5H 1-7

ISSN 0380-2140

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК — ЦЕ КНИЖКА!

Замовляйте на Різдво прекрасно опрацьовану „Історію Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана" в Едмонтоні.

Книга є двомовка, має 298 стор., понад 150 знимок, декотрі кольорові.

Книга розміром 8½ на 11 цалів, оправлена в тверду полотняну оправу з золотими витисками. Ціна в продажу $10.00.

Замовлення висилайте на адресу:

Mrs. Sophie Hrynyk
13340 — 110 A Ave.
Edmonton, Alberta
T5M 2M7